

Sygn. akt X Ga 102/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Tomasz Chojnacki

Sędziowie SSR Ryszard Trzebny

del. SSR Agnieszka Semenowicz

Protokolant st. sekr. sąd. Mirosława Klimowicz

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 r., w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 29 września 2014 r. sygn. akt V GC 383/13/2

i V GC 438/13/2

1. oddala apelację,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Ryszard Trzebny SSO Tomasz Chojnacki SSR Agnieszka Semenowicz

Sygn. akt X Ga 102/15

UZASADNIENIE

Pozwem w postępowaniu nakazowym z 5 lipca 2013 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 74.886,09zł z ustawowymi odsetkami od następujących kwot i za następujące okresy:

42.799,38zł od dnia 10 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

47,91zł od dnia 10 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

27.545,33zł od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

2.331,22zł od dnia 12 października 2012 roku do dnia zapłaty,

2.162,25zł od dnia 15 listopada 2012 roku do dnia zapłaty

wraz z kosztami postępowania nakazowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu podał, iż dochodzona kwota stanowi należność za wykonane na rzecz pozwanej spółki usługi zgodnie z zawartymi umowami, sprzedany pozwanej spółce towar oraz należność za wynajem urzędzenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 10 lipca 2013 roku w sprawie V GNC 1066/13/1 Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wniósł o uchylenie nakazu w całości i oddalenie powództwa, a także zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu zarzutów pozwany podał, iż wierzytelność dochodzona przez powoda nie istnieje. Wyjaśnił, iż na mocy umowy z 12 lutego 2013 roku zawartej pomiędzy powodem, a R. K. (1) dokonano przelewu wierzytelności przysługujących powodowi względem pozwanego właśnie na rzecz R. K. (1). Powód był wierzycielem pozwanego do kwoty 366.457,45zł, co było potwierdzone wcześniej wystawionymi fakturami. Jednocześnie R. K. (1) pozostawał wierzycielem wobec powoda do kwoty 330.233,35zł. Powód dokonał przelewu przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności na rzecz R. K. (1) do kwoty 330.233,35zł. Powód zaś zachował swoją wierzytelność względem pozwanego jedynie do kwoty 36.224,10zł. Umowa przelewu została zawarta w celu zwolnienia z długu powoda względem R. K. (1). Następnie pozwany dokonał w dniu 12 lutego 2013 roku wobec powoda kompensaty wzajemnych należności i zobowiązań w następujący sposób. Pozwany był zobowiązany względem powoda na kwotę 48.160,76zł. Kwota ta stanowiła sumę pozostającej po przelewie wierzytelności (366.457,45zł – 330.233,35zł) oraz kwot 11.636,66zł i 300,00zł. Należności powoda względem pozwanego wynosiły 37.393,96zł. Oznacza to, że pozwany był wówczas dłużnikiem powoda na kwotę 10.766,80zł. Przedmiotowa kwota została uregulowana w gotówce. Tym samym już na dzień 8 kwietnia 2013 roku między stronami postępowania nie istniały żadne wierzytelności ani zobowiązania.

W związku ze skutecznym wniesieniem zarzutów na podstawie zarządzenia z 23 września 2013 roku sprawa została zarejestrowana w repertorium GC pod sygn. V GC 383/13/1.

W odpowiedzi na zarzuty powód zaprzeczył, by doszło do skutecznego zawarcia w jego imieniu umowy przelewu wierzytelności przysługujących powodowi względem pozwanego na rzecz R. K. (1), jak również aby doszło do skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności stron w dniu 12 lutego 2013 roku. Powód podniósł, iż działający w jego imieniu D. K. (1) nie był umocowany do reprezentowania powoda jako prokurent, albowiem w dniu 16 maja 2012 roku został odwołany z funkcji prokurenta.

Pozwem w postępowaniu nakazowym wniesionym 12 lipca 2013 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 60.388,02zł z ustawowymi odsetkami od następujących kwot i za następujące okresy:

300,03zł od dnia 19 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,

5.043,00zł od dnia 23 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,

8.856,00zł od dnia 23 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,

436,15zł od dnia 12 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,

27.280,69zł od dnia 12 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,

11.636,66zł od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,

6.835,49zł od dnia 22 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,

wraz z kosztami postępowania nakazowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podano, iż dochodzona kwota stanowi należność za wykonane na rzecz pozwanej spółki usługi zgodnie z zawartymi umowami, sprzedany pozwanej spółce towar oraz należność za wynajem urządzenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 9 września 2013 roku w sprawie V GNc 1119/13/2 (k. 41) Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o uchylenie nakazu w całości i oddalenie powództwa, a także zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany powołał tożsame okoliczności, co w zarzutach od nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt V GNc 1066/13/1. Nadto pozwany zakwestionował, aby kiedykolwiek łączyła go z powodem umowa najmu urządzenia w postaci rzutnika lub też jakakolwiek inna umowa o charakterze odpłatnym, której przedmiotem byłby rzutnik.

W związku ze skutecznym wniesieniem sprzeciwu na podstawie zarządzenia z dnia 3 października 2013 roku sprawa została zarejestrowana w repertorium GC pod sygn. V GC 438/13/2.

W odpowiedzi na sprzeciw powód powołał tożsame okoliczności, co w odpowiedzi na zarzuty w sprawie o sygn. akt V GNc 1066/13/1.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2014 roku wydanym na rozprawie w sprawie o sygnaturze akt V GC 438/13/2 Sąd Rejonowy zarządził połączenie w celu łącznego rozpoznania spraw o sygnaturach akt: V GC 383/13/1 i V GC 438/13/2 i w dalszym ciągu prowadzeniu ich pod jedną wspólną sygnaturą V GC 383/13/2. Nadto na podstawie art. 59 k.p.c. zawiadomił o niniejszej sprawie Prokuratora, uznając jego udział w postępowaniu za potrzebny .

Wyrokiem z 29 września 2014r., Sąd Rejonowy w punkcie 1 w zakresie powództwa o sygnaturze akt VGC 383/13/2 uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 10.07.2013r., sygnatura akt VGNc 066/13/1 i powództwo oddalił, w punkcie 2 w zakresie powództwa o sygnaturze VGC 383/13/2 kosztami procesu obciążył powoda i z tego tytułu zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 6.509zł, w punkcie 3 w zakresie powództwa o sygnaturze VGC 438/3/2 powództwo oddalił, w punkcie 4 w zakresie powództwa o sygnaturze VGC 438/13/2 kosztami procesu obciążył powoda i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz pozwanego kwotę 3.793zł.

Wydanie wyroku poprzedzone zostało następującymi ustaleniami faktycznymi i rozważaniami prawnymi:

Powód (...) spółka z o.o z siedzibą w P. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...), a nadto nadano mu numer NIP (...) i REGON (...). Organem uprawnionym do reprezentacji powoda jest zarząd, a do składania oświadczeń woli i podpisywania w imieniu spółki uprawniony jest każdy członek zarządu samodzielnie. Według danych zwartych w Krajowym Rejestrze Sądowym w okresie od 30 listopada 2009 roku do 23 kwietnia 2010 roku funkcję prezesa powodowej spółki pełnił P. S. (1), następnie w okresie od 23 kwietnia 2010 roku do 4 kwietnia 2013 roku funkcję prezesa zarządu pełnił J. P., którego zastąpił na tym stanowisku R. K. (1) pełniący tę funkcję od 4 kwietnia 2013 roku do 7 czerwca 2013 roku. Od 7 czerwca 2013 roku do 20 grudnia 2013 roku prezesem zarządu powoda był J. P.. Od 20 grudnia 2013 roku do chwili obecnej prezesem zarządu powoda ponownie jest P. S. (1). W okresie, gdy P. S. (1) nie był prezesem zarządu powoda, pełnił funkcję pełnomocnika zarządu powodowej spółki. Prokurentem samoistnym powodowej spółki w okresie od 17 maja 2012 roku do 26 lutego 2013 roku był D. K. (1), przy czym wykreślenie D. K. (1) jako prokurenta w Krajowym Rejestrze Sądowym nastąpiło w dniu 25 września 2013 roku. D. K. (1) był również pracownikiem spółki (...). Mianowicie, w okresie od 1 lutego 2012 roku do 28 lutego 2013 roku był zatrudniony w ramach umowy o pracę w powodowej spółce na stanowisku prokurenta. Od 1 sierpnia 2012 roku do chwili obecnej pracownikiem powoda jest K. D., która jest zatrudniona na stanowisku asystentki zarządu. Do jej obowiązków należy wszystko co jest związane z pracą biura, organizowanie spotkań, wystawianie faktur i ich

przyjmowanie, nie zajmuje się natomiast dokumentacją związaną z zatrudnianiem pracowników. Powodowa spółka zawsze posiadała tylko jednego wspólnika, którym – według danych zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym - byli: w okresie od 30 listopada 2009 roku do 23 kwietnia 2010 roku - P. S. (1), w okresie od 23 kwietnia 2010 roku do 4 kwietnia 2013 roku J. P., w okresie od 4 kwietnia 2013 roku do 7 czerwca 2013 roku R. K. (1), w okresie od 7 czerwca 2013 roku do 25 września 2013 roku J. P.. Obecnie, od 25 września 2013 roku, jedynym wspólnikiem powodowej spółki jest ponownie P. S. (1).

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...), a nadto nadano mu numer NIP (...) i REGON (...). Organem uprawnionym do reprezentacji pozwanego jest zarząd, a do składania oświadczeń woli i podpisywania w imieniu spółki uprawniony jest każdy członek zarządu samodzielnie. Jak wynika z danych zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym od 7 czerwca 2004 roku do chwili obecnej członkiem zarządu jest S. J., a od 23 marca 2009 roku również R. K. (1). W okresie od 23 marca 2009 roku do 12 marca 2013 roku członkiem zarządu pozwanego był także P. S. (1). Prokurentem powodowej spółki w okresie od 7 czerwca 2004 roku do 10 lutego 2009 roku był M. S.. Udzielona M. S. prokura była prokurą samoistną. Wspólnikami pozwanej spółki – według danych zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym - są lub byli: od 7 czerwca 2004 roku do chwili obecnej – S. J., w okresie od 7 czerwca 2004 roku do 10 lutego 2009 roku – R. B., M. S. i A. M., od 23 lutego 2006 roku do chwili obecnej – R. K. (1), od 10 lutego 2009 roku do chwili obecnej - P. S. (1). Jednym z pracowników pozwanego jest A. K., żona D. K. (1). A. K. jest zatrudniona w pozwanej spółce od 2 listopada 2006 roku nieprzerwanie do chwili obecnej. Początkowo została zatrudniona na stanowisku administratora – sekretarki, następnie była szefową biura zarządu, a od 2013 roku pełni funkcję dyrektora zarządzającego. Do jej obowiązków należy zarządzanie (administrowanie) pozwaną spółką, tj. dbanie o dobrą pracę wszystkich pracowników z działów: serwisowego, handlowego i technicznego. Jest przełożoną dla wszystkich pracowników zatrudnionych w pozwanej spółce, obecnie jest to 15 osób. Polecenia służbowe wydają jej S. J. i R. K. (1). W okresie od stycznia 2009 roku do lipca 2013 roku pracownikiem pozwanego była również K. M., zatrudniona na stanowisku asystentki kierownika biura zarządu. Do jej obowiązków należały sprawy administracyjne, m.in. przyjmowanie telefonów, odbieranie korespondencji i jej segregowanie. Do obowiązków K. M. nie należało ani wystawianie faktur, ani ich akceptowanie. K. M. zajmowała się natomiast sporządzaniem dokumentów w sprawie kompensat. Po sporządzeniu kompensaty K. M. weryfikowała ją z księgową, a następnie z S. J. albo R. K. (1), a jeżeli kompensata dotyczyła powoda to była konsultowana także z P. S. (1). Po akceptacji taka kompensata była przekazywana do księgowości. Kompensata była sporządzana w dwóch egzemplarzach. Jeżeli dotyczyła powodowej spółki jeden jej egzemplarz był przekazywany P. S. (1). Obsługą pozwanej spółki w zakresie księgowym zajmuje się K. T., która pracuje w firmie zewnętrznej. K. T. jest upoważniona do składania w imieniu pozwanego dokumentów w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych i Urzędzie Skarbowym. Od dnia 1 marca 2013 roku pracownikiem pozwanej spółki jest także D. K. (1).

Spółki (...) i (...) były powiązane kapitałowo i personalnie. Spółka (...) była przedstawicielem szwedzkiego producenta pomp marki G., a spółka (...) znajdowała rynek zbytu na ww. pompy. W czasie ścisłej współpracy ze spółką (...) pozwany nie mógł być przedstawicielem produktów firmy (...), gdyż był przedstawicielem innej szwedzkiej firmy i naruszałoby to zasady konkurencji. Obecnie pozwany zajmuje się importem i dystrybucją pomp z czterech „rodzin”: szwedzkiej G., niemieckiej H., włoskiej S. i belgijsko – japońskiej T.. P. S. (1) oprócz tego, że był/jest wspólnikiem i prezesem zarządu spółki (...) spółka z o.o był również wspólnikiem i członkiem zarządu (...) spółka z o.o, a także członkiem zarządu w następujących spółkach: (...) spółka z o.o z siedzibą w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. W dniu 22 lutego 2013 roku złożył rezygnację z członkostwa w zarządach ww. spółek. Od tego też dnia, tj. 22 lutego 2013 roku pozostaje w konflikcie z R. K. (1), gdyż R. K. (1) po zapoznaniu się w dniu 20 lutego 2013 roku z wyciągami bankowymi powodowej spółki, na spotkaniu, jakie odbyło się w dniu 22 lutego 2013 roku w obecności S. J. oraz pełnomocników – swojego i P. S. (1), zarzucił P. S. (1) niegospodarność. P. S. (1) prowadzi również działalność gospodarczą jako osoba fizyczna, a jest także prezesem zarządu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. P. S. (1) w okresie, w którym działał jako wspólnik, prezes, czy też pełnomocnik zarządu spółki (...) był także sponsorem klubu (...) i z tego tytułu jako sponsor tytularny przeznaczył na klub ponad sto kilkadziesiąt tysięcy złotych. Nadto w tym okresie był także sponsorem żużla. P. S. (1) jest ojcem chrzestnym dziecka R. K. (1).

R. K. (1) oprócz tego, że był współnikiem i prezesem zarządu (...) spółka z o.o prowadzi również działalność gospodarczą jako osoba fizyczna pod firmą (...) z siedzibą w S.. J. P. jest szwagrem P. S. (1), prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). S. J. oprócz tego, że jest współnikiem i członkiem zarządu pozwanej spółki, od 2003 roku prowadzi także działalność gospodarczą jako osoba fizyczna pod firmą PHU (...). W prowadzonej działalności gospodarczej posługuje się numerem NIP (...). Jest także udziałowcem (...) spółka z o.o z siedzibą w P. oraz (...) spółka z o.o z siedzibą w P.. Był także udziałowcem w (...) spółka z o.o siedzibą w P.. (dowód: 1. odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS dot. powoda według stanu na dzień 1.07.2013r. – k. 14 – 16; k. 9 – 11, 38 - 40 akt V GC 438/13/2, 2. informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. powoda według stanu na dzień 10.10.2013r. – k. 292 – 295, 3. informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. powoda według stanu na dzień 7.11.2013r. – k. 139 – 142 akt V GC 438/13/2, 4. informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. powoda według stanu na dzień 13.12.2013r. – k. 319 – 322 akt V GC 438/13/2, 5. informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. powoda według stanu na dzień 13.12.2013r. – k. 328 – 330 akt V GC 438/13/2, 6. informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. powoda według stanu na dzień 20.01.2014r. – k. 710 – 716 akt V GC 438/13/2, 7. informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. powoda według stanu na dzień 10.03.2014r. – k. 383 – 389, 8. odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS dot. pozwanego według stanu na dzień 1.07.2013r. – k. 11 – 13; k. 12 – 14 akt V GC 438/13/2, 9. informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. pozwanego według stanu na dzień 30.07.2013r. – k. 67 – 70, 10. odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS dot. pozwanego według stanu na dzień 21.10.2013r. – k. 134 – 136 akt V GC 438/13/2, 11. informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. pozwanego według stanu na dzień 7.11.2013r. – k. 143 – 146 akt V GC 438/13/2, 12. informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. pozwanego według stanu na dzień 13.12.2013r. – k. 323 – 326 akt V GC 438/13/2, 13. informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców KRS dot. pozwanego według stanu na dzień 13.12.2013r. – k. 331 – 333 akt V GC 438/13/2, 14. odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS dot. pozwanego według stanu na dzień 21.10.2013r. – k. 358 – 360, 15. pismo (...) sp. z o.o. z dnia 22.04.2013r. – k. 482, 16. dowody wpłaty KP – k. 483 – 488, 17. postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 7.06.2013r. – k. 196 – 197, 520 - 521; k. 199 – 202 akt V GC 438/13/2, 18. zaświadczenie o dokonaniu wpisu z dnia 7.06.2013r. – k. 198, 522; k. 203 akt V GC 438/13/2, 19. protokół z nadzwyczajnego zgromadzenia współników spółki (...) z dnia 4.10.2013r. – k. 174 – 176, 517 - 519; k. 182 – 184 akt V GC 438/13/2, 20. postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 20.09.2013r. – k. 180, 504 - 505; k. 188 – 189 akt V GC 438/13/2, 21. zaświadczenie o dokonaniu wpisu z dnia 25.09.2013r. – k. 181, 506; k. 190 akt V GC 438/13/2, 22. umowy o pracę – k. 122 – 123, 477 - 479; k. 120 – 122 akt V GC 438/13/2, 23. informacje o warunkach zatrudnienia i uprawnieniach pracowniczych – k. 481; k. 124 – 125 akt V GC 438/13/2, 24. korespondencja mailowa – k. 110 - 112, 199 – 262, 265; k. 204 – 260, 263 akt V GC 438/13/2, 25. pismo powoda z dnia 21.02.2013r. – k. 121, 476; k. 119 akt V GC 438/13/2, 26. świadectwa pracy – k. 120, 185 – 186, 474 – 475, 503; k. 117 – 118, 191 - 192 akt V GC 438/13/2, 27. protokół zdawczy z dnia 28.02.2013r. – k. 113, 480; k. 123 akt V GC 438/13/2, 28. korespondencja mailowa – k. 114; 118; k. 108, 111, 114 – 116 akt V GC 438/13/2, 29. pismo powoda z 30.07.2013r. wraz z pocztowym potwierdzeniem nadania – k. 190 – 191, 501 - 502; k. 193 – 194 akt V GC 438/13/2, 30. pismo powoda z 14.08.2013r. wraz z pocztowym potwierdzeniem nadania – k. 192 – 193, 499 - 500; k. 195 – 196 akt V GC 438/13/2, 31. pismo powoda z 20.08.2013r. wraz z pocztowym potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 187 – 189, 545 - 546; k. 197 – 198 akt V GC 438/13/2, 32. protokoły przesłuchania świadka D. K. (1) – k. 194 – 195; k. 338 – 341 akt V GC 438/13/2, 33. protokół konfrontacji – k. 342 – 344 akt V GC 438/13/2, 34. zamówienia na serwis pomp i montaż kabli górniczych – k. 84 – 87, k. 274 – 277, 449, 451, 453 - 454; k. 71, 73, 75 - 76, 271 – 274 akt V GC 438/13/2, 35. protokoły przekazania – k. 88 – 90, 450, 452, 455; k. 72, 74, 77 akt V GC 438/13/2, 36. faktury VAT – k. 91 – 93, 278 – 280, 456 - 458; k. 78 – 80, 275 - 277 akt V GC 438/13/2, 37. wyciąg z rachunku bankowego powoda – k. 283 – 287, 290; k. 280 – 284, 287 akt V GC 438/13/2, 38. pismo (...) Bank S.A. z 10.09.2013r. – k. 288, 532; k. 285 akt V GC 438/13/2, 39. potwierdzenie przelewu – k. 289; k. 286 akt V GC 438/13/2, 40. dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. IX GC 1199/13, 41. dokumenty zgromadzone w aktach Prokuratury Rejonowej we Wrześni o sygn. akt Ds. 298/14 42. zeznania świadków D. K. (1) – k. 300 – 302, 400 – 401, A. K. – k. 401 – 402, częściowo zeznania J. P. – k. 616 – 617, świadka K. D. – k.

618 – 620, S. C. – k. 620 – 621, K. M. – k. 622 – 623, częściowo zeznania prezesa zarządu powoda P. S. (1) – k. 729 w zw. z k. 393 – 395, zeznania członka zarządu pozwanego S. J. – k. 729 w zw. z k. 397 i 399 - 400)

W dniu 4 stycznia 2010 roku powód i pozwany zawarli umowę dotyczącą współpracy obu stron w zakresie promowania (pośredniczenia w) sprzedaży, marketingu, doradztwa, projektowania, realizacji dostaw urządzeń technologicznych w dziedzinie ochrony środowiska (§ 1). Celem przedmiotowej umowy było uzyskanie konkurencyjności usług wykonywanych przez obie strony. W § 3 umowy zawarto zapis, iż dla zrealizowania podstawowych celów strony podejmą następujące działania: w swoich działaniach, obie strony, uwzględniać będą rozwiązania proponowane przez partnera zgodnie z § 1 oraz będą świadczyć sobie nawzajem usługi doradcze oraz marketingowe w wyznaczonych wcześniej projektach, regionach i dla wyznaczonych odbiorców. Płatności miały być regulowane po wystawieniu faktur w terminie opisanych na fakturach oraz na konta wskazane przez strony. Przedmiotowe porozumienie zawarte zostało na czas nieokreślony z możliwością jego wypowiedzenia przez każdą ze stron z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, przy czym zastrzeżono, iż wypowiedzenie winno być dokonane na piśmie bez konieczności podania przyczyny wypowiedzenia. (dowód: umowa o współpracy z dnia 04.01.2010r. – k. 510; k. 15 akt V GC 438/13/2) W związku z zawartą umową strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych, w ramach których świadczyły na swoją rzecz usługi i dokonywały sprzedaży towarów, na którą to okoliczność wystawiane były przez spółki stosowne faktury VAT. I tak, powód wystawił na rzecz pozwanego m. in. następujące faktury VAT w dniach:

1 września 2010 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 21.740,40zł z terminem płatności do 14 września 2010 roku z tytułu świadczenia usług zgodnie z umową z dnia 4 stycznia 2010 roku; pozwany dokonał zapłaty należności wynikającej z ww. faktury do kwoty 21.740,00zł (okoliczność bezsporna),

14 czerwca 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 16.958,16zł z terminem płatności do 14 lipca 2012 roku z tytułu sprzedaży części zgodnie z zamówieniem z dnia 17 maja 2012 roku,

29 czerwca 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.728,10zł z terminem płatności do dnia 9 lipca 2012 roku z tytułu świadczenia usług zgodnie z umową z dnia 4 stycznia 2010 roku; pozwany dokonał zapłaty należności wynikającej z ww. faktury do kwoty 6.568,20zł (okoliczność bezsporna),

9 lipca 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 59.778 zł z terminem płatności do 9 sierpnia 2012 roku z świadczenia usług zgodnie z umową z dnia 10 października 2011 roku, przedmiotem której był długoterminowy wynajem pomp G.,

10 lipca 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.377,60zł z terminem płatności do dnia 9 sierpnia 2012 roku z tytułu wynajmu pompy G. Maxi N,

10 lipca 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.852,99zł z terminem płatności do dnia 9 sierpnia 2012 roku z tytułu sprzedaży (...), do której to faktury w dniu 22 października 2012 roku powód wystawił korektę nr (...), zgodnie z którą należność do zapłaty z faktury VAT nr (...) wyniosła 30.398,32zł (a więc wzrosła o kwotę 27.545,33zł),

11 września 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.331,22zł z terminem płatności do dnia 11 października 2012 roku z tytułu sprzedaży części zgodnie z zamówieniem z dnia 30 sierpnia 2012 roku,

30 września 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.043,00zł z terminem płatności do dnia 11 października 2012 roku z tytułu świadczenia usług zgodnie z umową z dnia 4 stycznia 2010 roku,

31 października 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.043,00zł z terminem płatności do dnia 14 listopada 2012 roku z tytułu świadczenia usług zgodnie z umową z dnia 4 stycznia 2010 roku,

5 grudnia 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.043,00zł z terminem płatności do dnia 22 grudnia 2012 roku z tytułu świadczenia usług zgodnie z umową z dnia 4 stycznia 2010 roku,

11 grudnia 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 436,15zł z terminem płatności do dnia 11 stycznia 2013 roku z tytułu sprzedaży uszczelnienia mechanicznego wraz z usługą transportową,

11 grudnia 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 27.280,69zł z terminem płatności do dnia 11 stycznia 2013 roku z tytułu sprzedaży 3 szt. pomp G. I. 2.0 zgodnie z zamówieniem z dnia 11 grudnia 2012 roku,

18 grudnia 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 300,03zł z terminem płatności do dnia 18 grudnia 2012 roku „za koszt paliwa”,

31 grudnia 2012 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.636,66zł z terminem płatności do dnia 31 stycznia 2013 roku z tytułu sprzedaży pompy G. Major N,

21 stycznia 2013 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.835,49zł z terminem płatności do dnia 21 lutego 2013 roku z tytułu sprzedaży pompy G. M. Lite.

Faktury wystawiane przez powoda podpisywał prokurent D. K. (1) lub J. P. albo P. S. (1), w zależności od tego, który z nich był właśnie obecny w siedzibie powodowej spółki. D. K. (1) więcej czasu spędzał w biurze spółki (...) w P. niż w biurze (...) w P. z racji tego, iż zamieszkiwał w P.. D. K. (1) dysponował jednakże programem komputerowym, na podstawie którego miał możliwość umieszczania wszystkich dokumentów na serwerze powodowej spółki. Zdarzały się sytuacje, że faktury, które zostały wystawione przez dwie różne osoby w tym samym czasie miały nadany ten sam numer, wówczas taka faktura była zwracana celem dokonania korekty. Pozwany nigdy nie kwestionował wystawionych na jego rzecz przez powoda faktur VAT, gdyż faktury te dokumentowały zarówno sprzedaż zamawianego przez pozwanego towaru, jak i usługi, które powód świadczył na rzecz pozwanego. Schemat dostarczania pozwanemu faktur wystawionych przez powoda wyglądał w ten sposób, że P. S. (1) będąc pełnomocnikiem zarządu powoda zawoził te faktury pozwanej spółce, w której pełnił funkcję członka zarządu. Faktury te odbierała od P. S. (1) w sekretariacie pozwanej spółki (...) lub A. K.. Była to jedynie czynność techniczna, która odbywała się bez żadnego kwitowania odbioru faktur. Następnie faktury te były przedstawiane do akceptacji S. J.. W przypadku dłuższej nieobecności S. J., np. wakacji, faktury te akceptował R. K. (1). Zdarzało się też tak, że w razie nieobecności S. J. K. M. lub A. K. skanowały te faktury i przesyłały S. J. w formie elektronicznej, on się z nimi zapoznawał, a podpisywał później. Pozwany co dwa – trzy miesiące dokonywał kompensaty wzajemnych należności i zobowiązań informując o tym powoda stosownym pismem, w którym to piśmie wyszczególniał numery faktur oraz kwoty, które podlegały kompensacie. I tak: wierzytelność powoda wynikająca z faktury VAT nr (...) z 10 lipca 2012 roku (kwota 1.377,60zł) w dniu 16 października 2012 roku została skompensowana z wierzytelnościami pozwanego wynikającymi z faktur VAT nr: (...), (...), (...), (...) i (...) oraz wierzytelnością pozwanego w kwocie 150,28zł pozostałą po dokonaniu kompensaty z dnia 16 sierpnia 2012 roku (łącznie kwota 1.329,69zł) – na skutek dokonanego potrącenia wierzytelność powoda wynikająca z faktury VAT nr (...) uległa umorzeniu do kwoty 1.329,69zł, a tym samym do zapłaty na rzecz powoda przez pozwanego pozostała kwota 47,91zł, wierzytelności powoda wynikające z faktur VAT nr: (...) z 30 września 2012 roku oraz (...) z 31 października 2012 roku (łącznie kwota 10.086,00zł) w dniu 22 stycznia 2013 roku zostały skompensowane z wierzytelnościami pozwanego wynikającymi z faktur VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) o łącznej wartości 7.923,75zł; na skutek dokonanego potrącenia, wierzytelność powoda określona fakturą VAT nr (...) uległa umorzeniu w całości, natomiast wierzytelność wynikająca z faktury VAT nr (...) uległa umorzeniu do kwoty 2.880,75zł, a tym samym do zapłaty na rzecz powoda z ww. faktury pozostała kwota 2.162,25zł.

Uzgodnienia w przedmiocie kompensat zapadały pomiędzy członkiem zarządu pozwanego S. J. a P. S. (1), natomiast dokumenty do kompensat przygotowywały: ze strony pozwanego K. M., a ze strony powoda K. D.. (dowód: 1. faktury VAT oraz zamówienia – k. 17 – 21, 24 – 32, 35 – 43, 45 – 50, 79, 81 – 93, 96 – 109, 444 – 448, 460 – 473, 507, 509, 511 – 516, 533 – 540, 543 – 544, 549 – 557, 560 – 566; k. 16 – 25, 60 – 70, 81 – 91, 94 – 107 akt V GC 438/13/2, umowa o wynajem – k. 22, 541, protokół odbioru – k. 23, 542, kompensaty – k. 33, 34, 44, 269 – 270, 558 – 559; k. 267 akt V GC 438/13/2, korespondencja mailowa – k. 53 – 55, 268 - 272; k. 28 – 30, 266 - 270 akt V GC 438/13/2, dowód wypłaty z dnia 1.03.2012r. – k. 281, 530; k. 278 akt V GC 438/13/2, dowód wypłaty z 2.03.2012r. – k. 282, 531; k. 279 akt V GC 438/13/2, zeznania świadka K. M. – k. 622 – 623, częściowo zeznania świadka K. D. – k. 618 – 620, częściowo zeznania prezesa zarządu powoda P. S. (1) – k. 729 w zw. z k. 393 – 395, zeznania członka zarządu pozwanego S. J. – k. 729 w zw. z k. 397 i 399 – 400).

W międzyczasie, tj. w dniu 5 grudnia 2012 roku powód wystawił również na pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.856,00zł z terminem płatności do dnia 22 grudnia 2012 roku z tytułu wynajmu rzutnika. Odbiór przedmiotowej faktury potwierdził P. S. (1), który złożył na fakturze własnoręczny podpis oraz opatrzył ją swoją pieczęcią imienną jako wiceprezes zarządu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Rzutnik multimedialny T. powód odkupił od spółki (...) z siedzibą w K.. P. S. (1) jako pełnomocnik zarządu powodowej spółki osobiście dostarczył ten rzutnik do siedziby pozwanego, przekazując go pracownikowi pozwanej spółki A. K., która miała się tym rzutnikiem „opiekować”. P. S. (1) uzgodnił wówczas z S. J., iż rzutnik zostanie u pozwanego bezterminowo, a pozwany będzie z tego rzutnika korzystał. Rzutnik ten miał służyć pozwanej spółce do wyświetlania prezentacji pracownikom pozwanego i klientom. Zarówno P. S. (1), jak i S. J. nie prowadzili żadnych rozmów w przedmiocie wynagrodzenia za korzystanie z rzutnika. Powód nie miał więc żadnych podstaw do wystawienia ww. faktury, gdyż stron nie łączyła żadna umowa najmu rzutnika. Przedmiotowa faktura nie została zaksięgowana przez pozwanego w księgach rachunkowych pozwanej spółki.-dowód: faktura VAT nr (...) z 5.12.2012r. – k. 508; k. 17 akt V GC 438/13/2, zeznania świadków A. K. – k. 401 – 402, D. K. (2) – k. 403, częściowo zeznania prezesa zarządu powoda P. S. (1) – k. 729 w zw. z k. 393 – 395, zeznania członka zarządu pozwanego S. J. – k. 729 w zw. z k. 397 i 399 - 400).

W grudniu 2012 roku w ramach prowadzonej (jako osoba fizyczna) działalności gospodarczej R. K. (1) na zlecenie powodowej spółki serwisował pompy G. – M. (...) z materiałów powierzonych i zgodnie z zaleceniami (...) spółka akcyjna oraz zajmował się dostawą na rzecz powoda kabli górniczych i ich montażem w pompach G. typ M. I. (...). Zlecenia na serwis pomp i montaż kabli górniczych w imieniu powodowej spółki wystawiał P. S. (1), który opatrywał je własnoręcznym podpisem oraz pieczęcią imienną, z której wynikało, iż jest pełnomocnikiem zarządu spółki (...). Następnie w dniu 10 grudnia 2012 roku R. K. (1) wystawił na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. następujące faktury VAT nr: 09/12/2012 na kwotę 70.725,00zł z terminem płatności do dnia 9 stycznia 2013 roku z tytułu wykonania prac serwisowych zgodnie ze zleceniem – serwis (...), 10/12/2012 na kwotę 130.685,04zł z terminem płatności do dnia 9 stycznia 2013 roku z tytułu wykonania prac serwisowych zgodnie ze zleceniem – serwis (...), 11/12/2012 na kwotę 128.823,31zł z terminem płatności do dnia 9 stycznia 2013 roku z tytułu dostawy i montażu kabla górniczego do pomp M. I.. Przedmiotowe faktury nigdy nie były zakwestionowane przez powoda, gdyż w ocenie powoda zostały wystawione zasadnie i prawidłowo.- dowód: zamówienia na serwis pomp i montaż kabli górniczych – k. 84 – 87, 274 – 277, 449, 451, 453 – 454, 524, 526, 528 - 529; k. 71, 73, 75 - 76, 271 – 274 akt V GC 438/13/2, protokoły przekazania – k. 88 – 90, 450, 452, 455; k. 72, 74, 77, akt V GC 438/13/2, faktury VAT – k. 91 – 93, 137, 278 – 280, 456 – 458, 523, 525, 527; k. 78 – 80, 275 - 277 akt V GC 438/13/2, wyciąg z rachunku bankowego powoda – k. 283 – 287; k. 280 – 284 akt V GC 438/13/2, częściowo zeznania prezesa zarządu powoda P. S. (1) – k. 729 w zw. z k. 393 – 395, zeznania członka zarządu pozwanego S. J. – k. 729 w zw. z k. 397 i 399 - 400).

W dniu 12 lutego 2013 roku pomiędzy powodem, reprezentowanym przez prokurenta D. K. (1), a R. K. (1) jako osobą fizyczną, prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), zawarta została umowa, przedmiotem której był przelew wierzytelności. W umowie zawarto oświadczenie, iż powód wystawił na rzecz pozwanego faktury, zestawione w załączniku do umowy, na łączną kwotę 366.457,45zł (pkt 1), natomiast R. K. (1) przysługuje wobec powoda wierzytelność z faktur nr: 11/12/2012 na kwotę 128.823,31zł, 09/12/2012 na kwotę 70.725zł i 10/12/2012 na kwotę 130.685,04zł (pkt 2). Na mocy umowy powód przelał na rzecz R. K. (1) swoją wierzytelność wobec (...) spółkę z o.o z tytułu wskazanych w punkcie 1 faktur do kwoty 330.233,35zł. Przedmiotowy przelew wierzytelności dokonany został celem zwolnienia z długu powoda wobec R. K. (1). W załączniku do umowy wskazano, iż przelew wierzytelności dotyczy następujących należności powoda przysługujących mu od pozwanego: kwoty 59.778zł wynikającej z faktury VAT nr (...), kwoty 47,91zł pozostałej do zapłaty z faktury VAT nr (...), kwoty 27.545,33zł wynikającej z korekty faktury VAT nr (...) do faktury VAT nr (...), kwoty 2.162,25zł pozostałej do zapłaty z faktury VAT nr (...), kwoty 5.043zł wynikającej z faktury VAT nr (...), kwoty 436,15zł wynikającej z faktury VAT nr (...), kwoty 90.268,85zł wynikającej z faktury VAT nr (...), kwoty 27.280,69zł wynikającej z faktury VAT nr (...), kwoty 144.554,80zł wynikającej z faktury VAT nr (...), kwoty 6.835,49zł wynikającej z faktury VAT nr (...), kwoty 2.504,98zł wynikającej z faktury VAT nr (...).

Jednocześnie w dniu 12 lutego 2013 roku pozwany dokonał wobec powoda kompensaty wzajemnych należności i zobowiązań w następujący sposób: pozwany był zobowiązany względem powoda na kwotę 48.160,76zł z następujących

tytułów: ww. umowy przelewu wierzytelności z 12 lutego 2013 roku na kwotę 36.224,10zł (kwota ta stanowiła należność pozostałą po przelewie wierzytelności: 366.457,45zł – 330.233,35zł), faktury VAT nr (...) na kwotę 11.636,66zł oraz faktury VAT nr (...) na kwotę 300,00zł. Powód natomiast był zobowiązany względem pozwanego na kwotę 37.393,96zł, która to kwota wynikała z następujących faktur VAT nr: KW(...) na kwotę 26.322,00zł, FV (...) na kwotę 214,02zł, (...) na kwotę 268,93zł, (...) na kwotę 138,46zł, (...) na kwotę 1.073,94zł, (...) na kwotę 3.045,12zł, (...) na kwotę 3.034,61zł, (...) na kwotę 268,93zł i (...) na kwotę 3.027,95zł. W wyniku powyższej kompensaty do zapłaty na rzecz powoda pozostała kwota 10.766,80zł, która została wypłacona przez pozwanego w formie gotówkowej w dniu 8 kwietnia 2013 roku R. K. (1) jako prezesowi powodowej spółki. Pismo informujące powoda o dokonanej przez pozwanego kompensacie zostało opatrzone firmowymi pieczęciami spółek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. oraz imiennymi pieczęciami i podpisami osób uprawnionych do reprezentowania stron, tj. w imieniu powodowej spółki podpis pod pismem złożył prokurent D. K. (1), a w imieniu pozwanego członek zarządu S. J.- dowód: umowa z dnia 12.02.2013r. – k. 71 – 72, 266 – 267, 436 - 437; k. 58 – 59, 264 - 265 akt V GC 438/13/2, faktury VAT wymienione w umowie z dnia 12.02.2013r. – k. 73 – 78, 80, 83, 438 – 443, 507, 509, 511, 515, 533, 536, 539 - 540; k. 16, 18, 20, 25, 60 - 65, 67, 70, 82 - 83 akt V GC 438/13/2, kompensata z dnia 12.02.2013r. – k. 94, 459; k. 92 akt V GC 438/13/2, faktury VAT objęte kompensatą z dnia 12.02.2013r. – k. 101, 103 - 106, 109, 465, 467 – 470, 473, 560 - 565; k. 21, 23, 81, 84, 99, 101 – 104, 107 akt V GC 438/13/2, dowód wypłaty z dnia 08.04.2013r. – k. 95; k. 93 akt V GC 438/13/2, zeznania świadka D. K. (1) – k. 300 – 302, 400 – 401, zeznania członka zarządu pozwanego S. J. – k. 729 w zw. z k. 397 i 399 - 400).

W dniu 13 lutego 2013 roku powód wpłacił na rachunek bankowy R. K. (1) kwotę 70.725,00zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 10 grudnia 2012 roku.-dowód: wyciąg z rachunku bankowego powoda – k. 283 – 287; k. 280 – 284 akt V GC 438/13/2, częściowo zeznania prezesa zarządu powoda P. S. (1) – k. 729 w zw. z k. 393 – 395)

W dniu 26 lutego 2013 roku D. K. (1) poinformował P. S. (1) jako pełnomocnika zarządu powodowej spółki, iż nie chcąc być ofiarą konfliktu między współnikami P. S. (1) i R. K. (1) rezygnuje z funkcji prokurenta (...) spółka z o.o. Rezygnację z funkcji prokurenta D. K. (1) przesłał P. S. (1) mailem ze służbowego konta, jakie posiadał w spółce (...), tj. d.kania@tecsystem.pl. W odpowiedzi na powyższe P. S. (1) poinformował D. K. (1), iż z dniem 19 lutego 2013 roku został odwołany z funkcji prokurenta spółki (...) zatem jego rezygnacja jest bezzasadna. Wiadomość ta została przesłana D. K. (1) mailem, który nadto zawierał informację: „Dokumenty zostały złożone w KRS”. Następnie pod koniec marca 2013 roku D. K. (1) otrzymał od J. P. wiadomość e – mail, przesłaną na jego prywatny adres mailowy, w której wskazano, iż w związku z odwołaniem mu prokury na podstawie uchwały zarządu z 16 maja 2012 roku, od tej daty nie jest uprawniony do dokonywania czynności prawnych w imieniu (...) spółka z o.o. Była to pierwsza informacja przesłana D. K. (1) w przedmiocie rzekomego odwołania udzielonej mu prokury. Wcześniej, tj. ani w dniu, w którym uchwała ta miała zostać podjęta, ani w dniu następnym J. P. w żaden sposób nie poinformował D. K. (1) o odwołaniu mu prokury. Również P. S. (1), który w tym czasie pełnił funkcję pełnomocnika zarządu powoda nie poinformował D. K. (1) o decyzji zarządu powodowej spółki w sprawie odwołania prokury, choć pozostawał z D. K. (1) w stałym kontakcie telefonicznym, dość często się z nim widywał, w tym podczas wspólnych wyjazdów służbowych. D. K. (1) będąc zatrudniony w spółce (...) codziennie sprawdzał konto pocztowe, jakie miał założone w spółce (...), tj.d.kania@tecsystem.pl. W czasie swojego zatrudnienia w spółce (...), tj. w okresie od lutego 2012 roku do lutego 2013 roku D. K. (1) nie otrzymał żadnego maila od J. P.. Mail otrzymany od J. P. w marcu 2013 roku był pierwszym mailem jaki otrzymał od J. P. i to na prywatny adres mailowy. -dowód: korespondencja e – mail z dnia 26 lutego 2013 roku – k. 110; k. 108 akt V GC 438/13/2, protokół zgromadzenia współników z dnia 19.02.2013r. – k. 111 – 112; k. 109 – 110 akt V GC 438/13/2, korespondencja e – mail – k. 115 – 119, 183 – 184; k. 112 – 116, 185 - 187 akt V GC 438/13/2, analiza informatyczna z dnia 27.11.2013r. – k. 489, zeznania świadka D. K. (1) – k. 300 – 302, 400 – 401, zeznania świadków J. T. – k. 395 – 396, M. M. – k. 396 – 397). Pismem z 14 marca 2013 roku powód wezwał pozwanego do natychmiastowego uregulowania zaległych zobowiązań. Do pisma załączył wydruk księgowy zobowiązań pozwanej spółki informując, iż na dzień 14 marca 2013 roku zobowiązania te po kompensatach i potrąceniach wynoszą 370.232,22zł. Powód wyznaczył pozwanemu na uregulowanie zobowiązania termin 3 dni liczonym od daty otrzymania wezwania.

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał na podstawie wskazanych wyżej dokumentów prywatnych i urzędowych, zeznań świadków: D. K. (1), J. T., M. M., A. K., D. K. (2), K. M., S. C., częściowo zeznań świadków: J. P. i K. D., częściowo zeznań prezesa zarządu powoda P. S. (1), zeznań członka zarządu pozwanego S. J. oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. IX GC 1199/13 i Prokuratury Rejonowej we Wrześni o sygn. Ds. 1199/13. Za wiarygodne w pełni uznał zeznania świadka D. K. (1), gdyż zeznania te były stanowcze i logiczne oraz znalazły potwierdzenie we wskazanych dowodach z dokumentów. Dodatkowo były konsekwentne i jednolite co do faktów w toku całego postępowania. Świadek w sposób jasny i rzeczowy przedstawił rodzaj i zakres swoich obowiązków w powodowej spółce, zasady współpracy stron oraz relacje łączące wszystkich współników i udziałowców spółek będących stronami niniejszego procesu. Z zeznań tych jednoznacznie wynikało, iż do końca lutego 2013 roku świadek w pełnym zakresie wykonywał swoje obowiązki w powodowej spółce zarówno jako prokurent, jak i pracownik, natomiast pierwszą informację o odwołaniu mu prokury otrzymał od P. S. (1) w dniu 26 lutego 2013 roku. Z kolei informację o odwołaniu mu prokury z dniem 16 maja 2012 roku otrzymał od J. P. dopiero pod koniec marca 2013 roku, a więc, gdy nie był już pracownikiem powoda i do tego wysłaną na prywatny adres mailowy. Świadek, choć obecnie jest pracownikiem pozwanego (od dnia 1 marca 2013 roku, a więc po dniu następnym po rozwiązaniu stosunku pracy z powodem), w ocenie Sądu Rejonowego zeznawał bezstronnie, rzeczowo przedstawiając fakty, na okoliczność których był przesłuchiwany. Zeznaniami świadków A. K. i K. M. dał wiarę w całości, gdyż ich zeznania były stanowcze i logiczne oraz znalazły potwierdzenie we wskazanych dowodach z dokumentów, tworząc wraz z nimi wystarczającą podstawę dla poczynienia zaprezentowanych wyżej ustaleń faktycznych. Przy czym nie zostały złożone w taki sposób, aby uznać je za wzajemnie uzgodnione. Za wiarygodne i przydatne uznał zeznania świadków J. T. i M. M.. Świadców w sposób jasny i rzeczowy przedstawili sposoby stosowane celem zmodyfikowania wiadomości mailowych na serwerze lub ingerencji w pocztę elektroniczną, które to zeznania pozwoliły sądowi na wszechstronną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci korespondencji mailowej przedłożonej przez strony. Odnośnie zeznań świadka D. K. (2) to w zasadzie w nieznanym stopniu były one przydatne do ustalenia stanu faktycznego. Świadek ten nie miał wiedzy na temat okoliczności użyczenia pozwanemu rzutnika objętego fakturą VAT nr (...). Potwierdził jedynie, iż widział taki rzutnik w siedzibie pozwanej spółki, jednak nigdy z niego nie korzystał i nie wie do kogo on należy. Świadek nie uczestniczył również w żadnych rozmowach, przedmiotem których byłby sporny rzutnik. Również zeznania świadka S. C. w niewielkim stopniu były przydatne celem ustalenia stanu faktycznego sprawy. Zeznania świadka dotyczyły okoliczności co do łączącego D. K. (1) z powodem stosunku pracy i przygotowywanych przez świadka na zlecenie powoda dokumentów związanych z zatrudnieniem D. K. (1) w spółce (...), a podawane przez świadka w tym przedmiocie informacje nie były przydatne ani dla dokonania ważności czynności podejmowanych przez D. K. (1) jako prokurenta spółki, ani dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Odnośnie zeznań świadka J. P. to zasługiwały one na wiarę jedynie częściowo, w zakresie wskazanym w opisie faktycznym sprawy. Świadek choć przyznał, że był zarówno współnikiem, jak i prezesem powodowej spółki (i to dwukrotnie, łącznie przez okres ponad trzech lat) nie potrafił w sposób jasny i rzeczowy przedstawić zasad obowiązujących w powodowej spółce w zakresie, np. obiegu dokumentów, zasad współpracy z D. K. (1) jako prokurentem, czy nawet określić zakresu udzielonej D. K. (1) prokury. Świadek przedstawiał poszczególne fakty w sposób wybiórczy. I tak, potrafił przedstawić te fakty lub okoliczności, które przemawiały na korzyść powoda, a co do reszty zasłaniał się niepamięcią lub niewiedzą lub też wskazywał, iż tymi sprawami zajmował się P. S. (1) jako pełnomocnik zarządu powodowej spółki. Świadek nie potrafił na przykład wskazać daty udzielenia D. K. (1) prokury, pamiętał natomiast datę jej odwołania, choć wszystko działo się na przełomie jednego roku.

Zeznania świadka K. D. sąd uznał na zasługujące na wiarę jedynie w części, w zakresie wskazanym w opisie faktycznym sprawy. K. D. jest zatrudniona w powodowej spółce od dnia 1 sierpnia 2012 roku, a więc nie była pracownikiem powoda w czasie, kiedy J. P. miał podjąć uchwałę z dnia 16 maja 2012 roku o odwołaniu prokury D. K. (1). Informacje o odwołaniu prokury D. K. (1) przekazał K. D. P. S. (1), jednakże świadek nie widziała żadnych dokumentów z tym związanych. W pozostałym zakresie świadek formułowała własne opinie w zakresie ważności czynności dokonywanych przez D. K. (1), co nie mogło zostać uwzględnione w toku czynienia ustaleń faktycznych. Zeznania prezesa zarządu powoda P. S. (1) uznał za zasługujące na wiarę jedynie w części, w zakresie wskazanym w opisie faktycznym sprawy. Sąd dał wiarę P. S. (1) jedynie w zakresie, w jakim przedstawił zasady współpracy pomiędzy spółkami (...) i (...).

W pozostałym zakresie zeznania te ocenił jako stworzone głównie na użytek niniejszego procesu, ponieważ w dużej mierze odbiegały co do faktów od treści dowodów, na podstawie których ustalono w niniejszej sprawie stan faktyczny, a także od zeznań świadka D. K. (1), któremu sąd dał wiarę w całości. Podkreślił, iż nie zasługiwały one na wiarę w zakresie w jakim P. S. (1) wskazywał, iż D. K. (1) bezpośrednio po podjęciu przez zarząd powoda uchwały z dnia 16 maja 2012 roku został mailowo poinformowany o odwołaniu mu prokury. Przeczą temu zarówno zeznania D. K. (1), jak i przedstawione przez powoda dokumenty w postaci korespondencji mailowej, która w ocenie sądu została stworzona jedynie na użytek niniejszego procesu, którą to ocenę sądu potwierdza analiza informatyczna z 27 listopada 2013 roku (k. 489), a także zeznania świadków J. T. i M. M.. Wzajemnie sprzeczne są również zeznania P. S. (1) co do przyczyn odwołania prokury D. K. (1) w maju 2012 roku. Prezes zarządu powoda początkowo wskazywał, iż przyczyną odwołania prokury było powzięcie informacji o karalności D. K. (1), co uniemożliwiałoby jego występowanie w imieniu powoda w postępowaniach przetargowych. W toku dalszych zeznań P. S. (1) podał z kolei, iż karalność D. K. (1) dotyczyła czynu, który nie miał żadnego wpływu na możliwość występowania w sprawach dotyczących zamówień publicznych. Wskazywał, iż powód utracił zaufanie do D. K. (1), co jednakże nie stało na przeszkodzie, aby D. K. (1) do lutego 2013 roku był zatrudniony w powodowej spółce i to na stanowisku prokurenta. Przy czym P. S. (1) usprawiedliwiał brak wypowiedzenia D. K. (1) umowy o pracę tym, iż decyzję w tym przedmiocie mógł podjąć tylko i wyłącznie J. P. jako prezes zarządu powoda, gdy tymczasem z zeznań świadka J. P. wynika, iż wszystkimi sprawami dotyczącymi powodowej spółki zajmował się P. S. (1) jako pełnomocnik zarządu. Również stworzone wyłącznie na użytek niniejszego procesu były twierdzenia P. S. (1) odnośnie przyczyn niezłożenia w maju 2012 roku stosownego wniosku do sądu rejestrowego o wykreślenie prokury D. K. (1). P. S. (1) twierdził bowiem, iż przyczyną powyższego był brak środków finansowych. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż zarówno zobowiązania, jak i należności powodowej spółki kształtowały się na poziomie od kilku do kilkudziesięciu lub nawet kilkuset tysięcy złotych, trudno więc dać wiarę P. S. (1), że spółka nie posiadała wystarczających środków na opłacenie wniosku o wykreślenie prokury D. K. (1), gdzie opłata za wykreślenie wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym wynosi 250zł. Marginalnie wskazał, iż jak wynika z zeznań członka zarządu pozwanego S. J., w tym czasie P. S. (1) był głównym sponsorem (tytułarnym) klubu siatkarskiego, a także sponsorował zawody żużla, tak więc niewiarygodnym w ocenie Sądu okazały się twierdzenia prezesa zarządu powoda, iż nie był w stanie uiścić opłaty za wykreślenie prokury. Wskazał jednocześnie, iż P. S. (1) usprawiedliwiał swoją bezczynność w niektórych sprawach dotyczących powoda okolicznością, iż był on jedynie pełnomocnikiem zarządu spółki, a podejmowanie właściwych decyzji należało do J. P.. Z kolei z zeznań J. P. wynikało, iż wszystkimi sprawami powodowej spółki głównie zajmował się P. S. (1) z racji tego, iż był pełnomocnikiem zarządu. Z powyższego wynika, iż P. S. (1) przedstawiał fakty w dogodny dla siebie sposób, aby wykazać, iż roszczenia, z jakimi powodowa spółka wystąpiła przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. są jak najbardziej zasadne. Jeżeli chodzi o zeznania członka zarządu pozwanego S. J. to sąd przyznał w całości walor wiarygodności jego zeznaniom, gdyż były one spójne, jasne i logiczne. Pozwany bardzo dobrze orientował się w okolicznościach sprawy i relacjach gospodarczych pomiędzy stronami. Ponadto jego zeznania korespondowały z dowodami, na podstawie których sąd ustalił w sprawie stan faktyczny, w tym z dokumentami przedłożonymi do sprawy, a także z zeznaniami świadków: D. K. (1), A. K. oraz K. M.. Sąd Rejonowy pominął dowód z zeznań członka zarządu pozwanego R. K. (1), bowiem prawidłowo wezwany do osobistego stawiennictwa na rozprawę w dniu 10 marca 2014 roku pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań nie stawił się i nie złożył usprawiedliwienia zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego. Zgromadzone dokumenty urzędowe i prywatne Sąd Rejonowy ocenił jako wiarygodny materiał dowodowy, mając na względzie przepisy art. 244 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c., uznając że zostały one sporządzone przez upoważnione osoby i instytucje, w zakresie ich kompetencji i prawem przewidzianej formie oraz to że ich wartość dowodowa nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w trybie art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c., a sąd nie znalazł przyczyn by to uczynić z urzędu. Przy czym podkreślić należy, że o materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych sąd rozstrzyga zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów. Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych. Korzystają jedynie z domniemania autentyczności, a także domniemania wyłączającego potrzebę dowodu, że osoba, która dokument podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenia. W poczet materiału dowodowego zaliczył także korespondencję mailową złożoną przez strony do akt sprawy, gdyż przepis art. 309 k.p.c. umożliwia sądowi sięgnięcie w toku postępowania dowodowego po inne, nowe środki dowodowe, niewskazane w kodeksie. W doktrynie i praktyce do innych środków dowodowych zalicza się m.in.: dokumenty związane z urządzeniami przesyłającymi wiadomości na odległość lub urządzeniami

rejestrującymi, wywiad środowiskowy, wydruk komputerowy, eksperyment sądowy. Wiadomości e - mail nie zostały potraktowane jako dokumenty w rozumieniu art. 245 k.p.c., ponieważ nie zawierały elementu konstytutywnego - podpisu wystawcy, niemniej okoliczność ta – w ocenie Sądu Rejonowego - nie ujmuje im mocy dowodowej, podkreślić jednak należy, że wiadomości te świadczą wyłącznie o okolicznościach wskazanych powyżej w stanie faktycznym sprawy. Podkreślił, że nie czynił ustaleń faktycznych w oparciu o korespondencję e – mail dotyczącą negocjacji, jakie miały być prowadzone przez powoda z (...) spółka akcyjna z siedzibą w L. (k. 199 – 202; k. 204 – 207 akt V GC 438/13/2) oraz fotokopię umowy z dnia 30 listopada 2012 roku dotyczącej sprzedaży pomp (k. 263 – 264; k. 261 – 262 akt V GC 438/13/2), gdyż zdarzenia, które miały dokumentować, a które zostały wskazane przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw i zarzuty od nakazu zapłaty nie miały związku z przedmiotem niniejszej sprawy.

Na rozprawie w dniu 29 września 2014 roku Sąd Rejonowy na podstawie art. 207 § 6 k.p.c., art. 217 § 2 k.p.c. i 227 k.p.c. pominął wszystkie pozostałe wnioski dowodowe z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy na k. 363 – 382, 592 – 601 oraz na k. 299 – 301, k. 361 – 377, k. 378 – 688 akt V GC 438/13/2, gdyż zgodnie z powołanymi przepisami sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności (art. 207 § 6 k.p.c.), a także pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności (art. 217 § 2 k.p.c.). Z kolei zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są wyłącznie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Tę istotność należy rozumieć w dwojakim znaczeniu - jako fakty dotyczące przedmiotu procesu oraz fakty mające znaczenie prawne. Przedkładając dokumenty, które zgromadzone zostały na kartach wyżej wymienionych oraz wnosząc o przeprowadzenie z nich dowodu pełnomocnicy stron nie uprawdopodobniali, że niezgłoszenie ich we właściwym czasie nastąpiło bez ich winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo występują inne wyjątkowe okoliczności. Zarówno w zarzutach, jak i w sprzeciwie od nakazu zapłaty, które miały tożsamą treść, pozwany powołał zarzuty, które jego zdaniem przemawiały za niezasadnością żądań powoda i które konsekwentnie podtrzymywał do końca procesu. Tak więc już w odpowiedzi na zarzuty i w odpowiedzi na sprzeciw powód winien przedstawić wszelkie twierdzenia i dowody na poparcie swojego stanowiska, tym bardziej, iż jak wynika z całokształtu okoliczności sprawy o zdarzeniach, które miały dokumentować przedłożone dowody powód posiadał wiedzę jeszcze przed wystąpieniem z niniejszymi powództwami. Przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe (i to we właściwym czasie) w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Nadto strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.). Tymczasem już tylko treść samych przedłożonych przez strony dokumentów, w szczególności przez pełnomocnika powoda, w zakresie poświadczonych odpisów i oryginałów różni się między sobą. Należy choćby przywołać umowę z 4 stycznia 2010 roku, której poświadczony przez siebie odpis pełnomocnik powoda dołączył do pozwu w sprawie sygn. akt V GC 438/13/2 – k. 15, natomiast oryginał do sprawy V GC 383/13/2 – k. 510, który różni się od przedłożonego odpisu. Jak to wskazał pełnomocnik powoda (k. 496) różni się „tylko” elementem okrągłej pieczęci ewidencyjnej (...), która rzekomo została wprowadzona od stycznia 2012 roku w celu uwiarygodnienia dokumentów, w tym umów, których stroną była spółka (...). Pieczęć ta zatem jeszcze w 2010 roku nie istniała, albo jeśli istniała i była użyta do uwiarygodnienia umowy z dnia 4 stycznia 2010 roku musiała zatem być na oryginale dokumentu od momentu podpisania umowy przez P. S. (1) w imieniu spółki (...). Dlaczego zatem pełnomocnik powoda, znający doniosłość poświadczania przez niego jako radcę prawnego dokumentów, poświadczyl za zgodność z oryginałem dokument, którego nie widział? Nadto należało wskazać, iż analiza przedłożonych oryginałów dokumentów wcale nie potwierdziła zarzutów powoda, że powód rzeczoną pieczęcią posługiwał się począwszy od stycznia 2012 roku, zdecydowana bowiem większość oryginalnych dokumentów w ogóle takiej pieczęci nie zawierała. Nie uszło także uwadze sądu, iż te same faktury przedłożone przez powoda, jak i przez pozwanego, różniły się w zakresie odbiorcy i wystawcy, z jednej

bowiem strony powód przedłożył do pozwów faktury wystawione przez powoda na pozwanego, w których brak było określenia osoby, która fakturę wystawiła, ale zostały one zaakceptowane jako odbiorca przez P. S. (1) jako wiceprezesa zarządu pozwanego (...). Z kolei pozwany składając sprzeciwy i zarzuty załączył te same faktury, gdzie jako wystawca został określony i podpisał się P. S. (1) jako pełnomocnik zarządu (...), natomiast ze strony pozwanego odbiorca nie został w ogóle wskazany, albo był nim któryś z pracowników pozwanego. Te same uwagi dotyczą dołączonych do pozwów przez stronę powodową dokumentów dotyczących kompensat. Należało podkreślić, iż bezspornym w sprawie było, że strony czynnie prowadzą działalność gospodarczą. W związku z powyższym zbędnym było przedkładanie kilkuset faktur dokumentujących współpracę stron, a przede wszystkim powoda z innymi podmiotami gospodarczymi, gdyż fakt zaciągania zobowiązań przez strony wobec innych przedsiębiorców lub istnienie wierzytelności stron należnych od tych podmiotów ani nie miał związku z przedmiotem niniejszego postępowania, ani nie był istotny dla wydania rozstrzygnięcia w tej sprawie. Nadto, już na rozprawie w dniu 10 marca 2014 roku (k. 392v), Sąd Rejonowy poinformował pełnomocnika pozwanego, iż złożone przez stronę pozwaną do akt spraw: o sygnaturze V GC 383/13/2 dokumenty na k. 392 - 416 i o sygnaturze V GC 438/13/2 dokumenty na k. 436 - 485 zostały złożone w takiej formie graficznej, która uniemożliwiła sądowi logiczne i integralne odtworzenie – powiązanie treści zapisów zawartych na tychże kartach, a tym samym poczynienie jakichkolwiek ustaleń faktycznych, które miałyby istotny wpływ dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Na podstawie powołanych wyżej przepisów pominął również wnioski o przeprowadzenie dowodów z opinii biegłych sądowych, tj. dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny informatyki na okoliczność ustalenia daty sporządzenia umowy cesji wierzytelności oraz kompensaty dołączonych do zarzutów od nakazu zapłaty, gdyż w świetle całokształtu materiału zgromadzonego w aktach obydwu spraw, przeprowadzenie tego dowodu było zbędne i prowadziłyby do nieuzasadnionego przewleczenia postępowania. Jak wynika z poczynionych przez ustaleń dokumenty, na podstawie których dochodziło do kompensaty wzajemnych należności i zobowiązań stron były przygotowywane przez pracowników powoda i pozwanego, a następnie przedstawiane reprezentantom spółek celem akceptacji. Zdarzało się, iż członkowie zarządu pozwanego zatwierdzali i podpisywali dokumenty księgowe, tj. faktury, jak też kompensaty w innej dacie niż figurowała na danym dokumencie, jednakże odstęp czasu pomiędzy datą danego dokumentu, a jego zaakceptowaniem wynosił kilka dni. Nadto D. K. (1) potwierdził, iż to on podpisał rzeczne dokumenty w czasie kiedy był jeszcze prokurentem powodowej spółki oraz że podpisał te dokumenty zgodnie z ustaleniami poczynionymi właśnie z P. S. (1) jako uprawnionym do działania w imieniu powoda. Nie ulega też żadnym wątpliwości, iż D. K. (1) był wpisany w rejestrze przedsiębiorców KRS dotyczącym powoda w okresie od 17 maja 2012 roku do 25 września 2013 roku, zarząd powoda miał tego pełną świadomość, co więcej stan ten był przez władze powoda akceptowany, a tym samym w ww. okresie D. K. (1) był osobą uprawnioną do podejmowania czynności prawnych w imieniu powoda, które wywoływały skutek w stosunkach zewnętrznych spółki (...). Na rozprawie w dniu 29 września 2014 roku sąd pominął także wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach spraw wskazywanych w pismach procesowych strony pozwanej (k. 577 - 579; k. 357 - 360 akt V GC 438/13/2), gdyż fakt procesowania się przez strony niniejszego procesu także w innych postępowaniach, jak też wskazane przez pełnomocnika pozwanego w piśmie z dnia 11 kwietnia 2014 roku dokumenty ze wskazaniem kart, na jakich się znajdują w konkretnych sprawach oraz okoliczności, które miały zostać udowodnione za pomocą tych dokumentów nie były istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nadto, pełnomocnik pozwanego składając wnioski o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach spraw, jakie głównie toczą się przed (...) sądami różnych instancji, co już wskazano powyżej, nie wykonał dyspozycji, o jakich mowa w ww. art. 207 § 6 k.p.c. i 217 § 2 k.p.c. Pełnomocnik pozwanego winien uprawdopodobnić, że nie zgłosił tych wniosków we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Pełnomocnik pozwanego ograniczył się tymczasem do podania, że są to dowody z dokumentów, a tym samym przeprowadzenie tych dowodów nie spowoduje zwłoki w postępowaniu. Zauważyć więc należy, iż dokumenty wskazane przez pełnomocnika pozwanego znajdują się w aktach spraw prowadzonych i będących w toku przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P. oraz przez sąd rejestrowy w P.. Zwrócenie się o nadesłanie ww. akt oraz przeprowadzenie dowodu ze zgromadzonych w tych aktach dokumentów wiązałoby się z koniecznością podjęcia szeregu czynności, których efektem byłby nadmierny czas oczekiwania na zakończenie niniejszego procesu. Nadto nie ulega wątpliwości, że dokumentami z tych akt strona dysponowała (jako strona czy też uczestnik postępowań przed innymi sądami), zatem nie było przeciwwskazań, by strona dokumenty te

samodzielnie przedłożyła do akt sprawy. Podkreślił, że pełnomocnicy stron złożyli zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. co do punktu 2 postanowienia z rozprawy w dniu 29 września 2014 roku. Wskazać zatem należy, iż celem regulacji z art. 162 k.p.c. jest pobudzenie inicjatywy stron w doprowadzeniu do szybkiego usunięcia dostrzeżonych przez nie naruszeń przepisów postępowania i umożliwienie sądowi niezwłocznego naprawienia błędu. Rolą przepisu jest więc usprawienie postępowania, umożliwienie bezzwłocznego usuwania uchybień procesowych sądu, przeciwdziałanie przewlekaniu postępowania oraz niełojalnemu zachowaniu stron i pełnomocników (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach z dni: 4 października 2006 roku w sprawie sygn. akt II CSK 229/06, opublik. Lex nr 337525 i 10 lutego 2010 roku w sprawie V CSK 234/09, opublik. OSNC-ZD 2010, nr D, poz. 102). Tymczasem w przedmiotowej sprawie fachowi pełnomocnicy stron, choć przywołali konkretne przepisy, którym sąd miałby uchybić, jednak nie wskazali, na czym te uchybienia miałyby polegać, poprzestając jedynie na samym złożeniu zastrzeżenia z przywołaniem przepisów posterowania. Taki sposób zwrócenia uwagi sądowi na uchybienie nie wyjaśnia na czym uchybienie polega, co uniemożliwia sądowi naprawienie uchybienia, o ile rzeczywiście zachodzi. Nie ulega wątpliwości, że sformułowanie zastrzeżenia powinno być dokonane przynajmniej w taki sposób, by z jego treści wynikało, na czym uchybienie miałyby polegać, po to aby następnie mogłyby zostać następnie przez sąd skorygowane. W związku z powyższym sąd nie mógł stwierdzić, czy doszło do jakichkolwiek naruszeń przepisów postępowania, a tym samym, czy błąd ten winien zostać niezwłocznie naprawiony. Podkreślił, że niniejsze postępowanie prowadził w granicach inicjatywy dowodowej stron, mając na względzie dyspozycje art. 3 k.p.c., art. 6 § 2 k.p.c., art. 207 k.p.c., art. 217 k.p.c., art. 230 k.p.c. i art. 232 k.p.c. Sąd nie widział celowości, ani potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu oczekując, iż strony same będą w procesie należycie dbać o udowodnienie swoich racji i faktów, z których wywodziły skutki prawne (art. 6 k.c.), tym bardziej, że obie strony procesu były reprezentowane przez fachowych pełnomocników.

W tak ustalonym stanie faktycznym, powództwa nie zasługiwały na uwzględnienie.

W sprawie poza sporem pozostawał fakt łączącej strony umowy o współpracy handlowej z 4 stycznia 2010 roku, na mocy której strony świadczyły sobie nawzajem usługi, a także współpracowały w zakresie promowania (pośredniczenia w) sprzedaży, marketingu, doradztwa, projektowania i realizacji dostaw urządzeń technologicznych. Umowę o współpracy zawartą w okolicznościach niniejszej sprawy można więc określić jako umowę o świadczenie usług, spełniającą przesłanki określone w art. 750 k.c., regulującego reżim prawny takich umów. Do umów o świadczenie usług polegających na wykonaniu czynności faktycznych, nieuregulowanych innymi przepisami, stosuje się zgodnie z art. 750 k.c., odpowiednio przepisy o zleceniu. Odpowiednie stosowanie przepisów oznacza konieczność uwzględnienia specyfiki danej umowy i polega na tym, że niektóre z przepisów znajdują zastosowanie wprost, inne z modyfikacjami, a inne ewentualnie nie znajdują w ogóle zastosowania. Spośród przepisów o zleceniu do umów o świadczenie usług, o których mowa w art. 750 k.c. znajdują wprost zastosowanie m.in.: art. 735 k.c. dotyczący zasad odpłatności i art. 744 k.c. określający termin zapłaty wynagrodzenia. W myśl art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie, zaś zgodnie z art. 744 k.c. w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych. W przedmiotowej sprawie zarówno powód, jak i pozwany nie kwestionowali łączącego ich stosunku zobowiązaniowego, jak też wystawionych w następstwie powyższego faktur załączonych zarówno do pozwu, jak i przedkładanych w toku całego procesu, a które stanowiły przedmiot niniejszego postępowania. Strony nie kwestionowały ani zasadności wystawionych faktur, ani wysokości wynikających z nich należności, jak też wskazanych w fakturach terminów płatności. Pozwany zakwestionował jedynie zasadność wystawienia przez powoda na jego rzecz faktury VAT nr (...) z dnia 5 grudnia 2012 roku na kwotę 8.856zł z tytułu wynajmu rzutnika podnosząc, iż strony nigdy nie łączyła w tym przedmiocie żadna umowa, która uprawniałaby powoda do żądania wynagrodzenia w ww. wysokości. Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. W świetle tego przepisu stosunek najmu powstaje na podstawie umowy i polega na tym, że najemca uzyskuje prawo do używania rzeczy stanowiącej cudzą własność w zamian za zapłatę czynszu. Umowa najmu to umowa wzajemna i dwustronnie zobowiązująca. Jest to umowa odpłata mająca charakter konsensualny – do jej zawarcia dochodzi w wyniku złożenia zgodnych oświadczeń woli przez najemcę i wynajmującego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05

września 1946 roku w sprawie sygn. akt III C 364/46, opubl. OSN(C) (...), do istotnych składników umowy najmu (essentiale negotii) należy umówiony czynsz, a skoro czynszu nie umówiono, nie może być mowy o ostatecznym zawarciu umowy najmu. Mając na uwadze powyższe oraz przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie można było podzielić stanowiska powoda, iż strony łączyła umowa najmu rzutnika, a w konsekwencji, aby powód miał prawo żądać z tego tytułu wynagrodzenia i to w kwocie określonej ww. fakturą VAT nr (...) z 5 grudnia 2012 roku. Bezspornym jest, iż powód jest właścicielem rzutnika multimedialnego T.. Bezspornym w sprawie również było, iż P. S. (1) jako pełnomocnik zarządu powodowej spółki osobiście dostarczył ten rzutnik do siedziby pozwanego, przekazując go pracownikowi pozwanej spółki A. K., która miała się tym rzutnikiem „opiekować”. Przekazując rzutnik pozwanemu P. S. (1) uzgodnił członkiem zarządu pozwanej spółki - (...), iż rzutnik zostanie u pozwanego bezterminowo, a pozwany będzie z tego rzutnika korzystał. Jednakże P. S. (1) i S. J. ani w dniu przekazania rzutnika, jak też w terminie późniejszym nie prowadzili żadnych rozmów w przedmiocie wynagrodzenia za korzystanie z rzutnika. Powyższe przyznał nie tylko S. J., lecz również sam P. S. (1) podczas składania zeznań na rozprawie w dniu 10 marca 2014 roku. W związku z powyższym żądanie powoda w przedmiocie zasądzenia kwoty 8.856 zł tytułem wynagrodzenia za wynajem rzutnika nie mogło zostać uwzględnione.

Poza tą jedną fakturą dotyczącą wynajmu rzutnika, pozwany nie kwestionował zasadności wystawienia faktur dołączonych do pozwów, z których powód wywodził swoje roszczenie. Jednakże zarówno w zarzutach od nakazu zapłaty z dnia 10 lipca 2013 roku, jak i w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 9 września 2013 roku pozwany podnosił, iż wiarygodność dochodzona przez powoda nie istnieje w związku z zawartą w dniu 12 lutego 2013 roku pomiędzy powodem a R. K. (1) umową przelewu wiarygodności oraz dokonaną w tym samym dniu kompensatą wzajemnych należności powoda i pozwanego. Powód z kolei podnosił, iż nie doszło do skutecznego zawarcia w jego imieniu umowy przelewu wiarygodności przysługujących powodowi względem pozwanego na rzecz R. K. (1), jak również, iż nie doszło do skutecznego potrącenia wzajemnych wiarygodności stron w dniu 12 lutego 2013 roku, gdyż działający w imieniu powoda D. K. (1) nie był umocowany do reprezentowania spółki (...) jako prokurent, albowiem w dniu 16 maja 2012 roku został odwołany z funkcji prokurenta. Bezspornym w sprawie było, iż D. K. (1) był prokurentem powodowej spółki, a udzielona mu prokura była prokurą samoistną. Spornym natomiast było, kiedy powód odwołał D. K. (1) prokurę, a więc czy w dniu 12 lutego 2013 roku był on uprawniony do reprezentowania powoda. Jak stanowi art. 109¹ k.c. prokura jest pełnomocnictwem udzielonym przez przedsiębiorcę podlegającego obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców, które obejmuje umocowanie do czynności sądowych i pozasądowych, jakie są związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa (§ 1). Prokury nie można ograniczyć ze skutkiem wobec osób trzecich, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej (§ 2). Prokura jest pełnomocnictwem szczególnego rodzaju. Jest umocowaniem do działania w imieniu i na rzecz mocodawcy. Jego istota tkwi w tym, że czynność prawna dokonana przez prokurenta w granicach jego umocowania wywiera bezpośrednio skutki w sferze prawnej mocodawcy. Dotyczy więc, tak jak każde pełnomocnictwo, jedynie stosunków zewnętrznych między mocodawcą a osobami trzecimi, a nie sfery wewnętrznej mocodawcy. Obejmuje ona występowanie we wszelkich stosunkach prawnych związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa, polegające na ujawnianiu woli mocodawcy na zewnątrz. Nie zawiera natomiast umocowania do prowadzenia spraw mocodawcy, a więc do podejmowania decyzji w sferze wewnętrznej. Prokurent, tak jak każdy pełnomocnik, składa własne oświadczenie woli, ale działa w imieniu i z bezpośrednim skutkiem dla mocodawcy. Czyni to z woli mocodawcy, a więc źródłem prokury jest wyłącznie jego oświadczenie woli. Prokura obejmuje umocowanie do czynności sądowych i pozasądowych, jakie są związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Zakres umocowania prokurenta jest szeroki. Prokura łączy w sobie pełnomocnictwo procesowe w rozumieniu art. 88 k.p.c. i pełnomocnictwo do czynności pozasądowych, bez względu na to, czy mają one charakter czynności zwykłego zarządu, czy przekraczają ten zakres (umocowanie nie obejmuje jedynie tych czynności pozasądowych, które są enumeratywnie wskazane w art. 109³ k.c. oraz art. 109⁶ k.c. Prokurent może dokonywać w imieniu i na rzecz przedsiębiorcy takich samych czynności, jakich może dokonywać sam przedsiębiorca. Umocowanie do czynności pozasądowych rozciąga się, z zastrzeżeniem art. 109³ k.c., art. 109⁵ k.c. i art. 109⁶ k.c., na wszystkie czynności materialnoprawne pozostające w związku z działalnością gospodarczą przedsiębiorcy. Należą do nich zwłaszcza czynności handlowe związane z normalnym funkcjonowaniem przedsiębiorstwa, takie jak: umowy sprzedaży, dostawy lub kontraktacji wytworzonych towarów, umowy sprzedaży (kupna) maszyn, urządzeń, surowców,

umowy o świadczenie usług w charakterze przyjmującego zamówienie albo zamawiającego, umowy o dzieło, zlecenia, umowy najmu rzeczy (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 kwietnia 1997 roku w sprawie sygn. akt II UKN 82/97, opublik. OSNP 1998, z. 7, poz. 217) i dzierżawy rzeczy lub praw. Prokura obejmuje także umocowanie do udzielania i zaciągania pożyczek lub kredytów, udzielania poręczenia (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 28 kwietnia 1992 roku w sprawie sygn. akt I ACr 111/92, opublik. OG 1992, nr 4, poz. 73), wystawiania weksli i czeków (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 10 października 1935 roku w sprawie sygn. akt C II 354/35, opublik. OSN(C) 1935, nr 11, poz. 453), zawierania umów przelewu lub umów o przejęcie długu, dokonywania czynności prawnych związanych z wykonywaniem lub ochroną własności przemysłowej (J. Szwaja (w:) S. Sołtysiński, A. Szajkowski, J. Szwaja, Kodeks handlowy..., t. 1, s. 511). Zakres prokury wynika z ustawy. Przedsiębiorca nie może ograniczyć prokury ze skutkiem wobec osób trzecich, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej (art. 1091 § 2 k.c.). Tymi przepisami są wskazane wcześniej art. 109³ k.c., art. 109⁵ k.c. i art. 109⁶ k.c., które regulują zakres prokury oddziałowej. Przepis art. 109¹ § 2 k.c. ma charakter bezwzględny. Wola przedsiębiorcy nie może wyłączyć jego obowiązywania. Ograniczenie zakresu umocowania prokurenta nie wywiera skutku wobec osób trzecich, a więc w sferze zewnętrznej. Ograniczenie to jest jednak dopuszczalne na płaszczyźnie stosunku wewnętrznego łączącego przedsiębiorcę z prokurentem i leżącego u podstawy prokury. Umowa o pracę, o świadczenie usług, zlecenia lub inny stosunek prawny łączący przedsiębiorcę z prokurentem, z którego wynika dla niego zobowiązanie do prowadzenia spraw przedsiębiorcy może ze skutkiem inter partes zawierać ograniczenie. Przedsiębiorca może w szczególności zobowiązać prokurenta do niedokonywania określonych czynności albo do dokonywania wyłącznie wskazanych czynności lub do dokonywania czynności jedynie w granicach ustalonej wartości. Ograniczenia, o których mowa, są jednak wiążące tylko w stosunku wewnętrznym. Zgodnie z art. 109⁷ § 1 k.c. prokura może być w każdym czasie odwołana. Przepis ten ma charakter bezwzględnie wiążący. Odwołanie prokury jest jednostronną czynnością prawną, która nie jest szczegółowo uregulowana przepisami zawartymi w rozdziale o prokurze, a zatem stosuje się do niej przepisy o odwołaniu pełnomocnictwa oraz o czynnościach prawnych. Do odwołania prokury uprawniony jest przedsiębiorca. Odwołanie prokury jest czynnością z zakresu prowadzenia spraw. Podmioty uprawnione do jej podjęcia są wskazane w przepisach regulujących ustrój danego przedsiębiorcy. Dla wywołania skutku odwołania w sferze zewnętrznej konieczne jest złożenie prokurentowi oświadczenia o odwołaniu prokury przez uprawnionego do reprezentacji przedsiębiorcy. Odwołanie następuje z chwilą dojścia do prokurenta oświadczenia o odwołaniu prokury w taki sposób, że mógł on się zapoznać z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.). Forma odwołania prokury nie jest zastrzeżona. W związku z powyższym w doktrynie przyjmuje się, że może być dokonane w każdej formie (M. Pazdan (w:) Kodeks cywilny..., red. K. Pietrzykowski, t. 1, 2011, s. 516; T. Siemiątkowski, Prokura..., s. 189). Obowiązek ujawnienia w rejestrze wygaśnięcia prokury, jak i względy praktyczne przemawiają jednak za formą pisemną. Prokura wygasa z chwilą jej odwołania, przy czym odwołanie prokury nie powoduje automatycznie ustania stosunku wewnętrznego. Udzielenie i wygaśnięcie prokury przedsiębiorca powinien zgłosić do rejestru przedsiębiorców (art. 109⁸ § 1 k.c.). Zgłoszenie, o którym mowa w art. 109⁸ § 1 k.c. jest obowiązkowe, wpis lub wykreślenie prokury nie ma jednak charakteru konstytutywnego. Wpis do rejestru ma jednak istotne znaczenie z punktu widzenia pewności i bezpieczeństwa obrotu prawnego. W przedmiotowej sprawie powód podniósł, iż w dniu 16 maja 2012 roku prezes zarządu powodowej spółki (...) podjął uchwałę o odwołaniu prokury D. K. (1), o czym zawiadomił D. K. (1) mailowo, przy czym wskazywał, że fakt odwołania prokury nie został ujawniony w rejestrze przedsiębiorców, gdyż powodowa spółka nie posiadała środków na opłacenie stosownego wniosku o wykreślenie prokury. Powyższych okoliczności powód w żaden sposób nie udowodnił, a przede wszystkim nie wykazał, że złożył D. K. (1) skuteczne oświadczenie o odwołaniu prokury. Jak wynika z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego D. K. (1) ani bezpośrednio po rzekomym podjęciu uchwały w dniu 16 maja 2012 roku, jak też w dniu następnym, tj. w dniu 17 maja 2012 roku nie został w żaden sposób powiadomiony przez powoda o odwołaniu mu prokury. Pierwszą informację w tym przedmiocie D. K. (1) otrzymał w dniu 26 lutego 2013 roku kiedy to mailowo poinformował P. S. (1) o rezygnacji z funkcji prokurenta. P. S. (1) odpowiedział wówczas D. K. (1), iż jego rezygnacja jest bezskuteczna, gdyż został odwołany z tej funkcji w dniu 19 lutego 2013 roku. Natomiast informację o odwołaniu prokury z dniem 16 maja 2012 roku D. K. (1) otrzymał od J. P. dopiero pod koniec marca 2013 roku i to na prywatny adres mailowy, a więc gdy nie był już pracownikiem powodowej spółki. Niewiarygodne są także twierdzenia powoda w przedmiocie przyczyn niezłożenia w maju 2012 roku stosownego wniosku do sądu rejestrowego o wykreślenie udzielonej D. K. (1) prokury. Zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach

cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014r. poz. 1025) od wniosku o dokonanie zmiany wpisu dotyczącego podmiotu wpisanego do rejestru przedsiębiorców pobiera się opłatę stałą w kwocie 250 zł. Powód nie wykazał natomiast, aby w maju 2012 roku spółka (...) nie miała wystarczających środków na opłacenie wniosku o wykreślenie prokury w kwocie 250 zł. W tym czasie powodowa spółka czynnie prowadziła działalność gospodarczą, posiadała nie tylko szereg zobowiązań, lecz również wierzytelności, których wysokość sięgała rzędu kilku lub nawet kilkudziesięciu tysięcy złotych. Udzielona D. K. (1) prokura została wykreślona przez sąd rejestrowy dopiero w dniu 23 września 2013 roku. W ocenie Sadu Rejonowego w świetle okoliczności niniejszej sprawy niezwykle istotne są regulacje zawarte w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym, a w szczególności zapisy art. 14 i 17 ww. ustawy. Zgodnie z art. 14 ustawy o KRS podmiot obowiązany do złożenia wniosku o wpis do Rejestru nie może powoływać się wobec osób trzecich działających w dobrej wierze na dane, które nie zostały wpisane do rejestru lub uległy wykreśleniu z rejestru. Z kolei jak stanowi art. 17 ust. 1 ww. ustawy domniemywa się, że dane wpisane do rejestru są prawdziwe. Jak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2014 roku w sprawie sygn. akt IV CSK 361/13, opubl. Lex nr 1436180, celem m.in. przepisów art. 14 i art. 17 ustawy o KRS jest ochrona osób działających w zaufaniu do wpisu i ogłoszenia o wpisie, a każda czynność prawna dokonana przez osobę ujawnioną jeszcze w rejestrze, jako uprawniony piastun osoby prawnej, ale już de iure nieuprawnioną do działania za tę osobę prawną wskutek odwołania ze składu organu, nie może być skutecznie podważona. Skutkiem więc dokonania czynności prawnej przez osobę, która w chwili jej dokonania w imieniu osoby prawnej nie była już w składzie organu tej osoby prawnej, ale była jeszcze ujawniona w rejestrze jako uprawniona do jej reprezentacji, nie jest więc nieważność tej czynności prawnej. O ważności czynności prawnej nie decydują bowiem wyłącznie reguły wynikające z art. 38 k.c. i art. 39 k.c., lecz również system domniemań przyjęty w przepisach ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, które jako przepisy szczególne w stosunku do przepisów k.c., muszą być wykładane ściśle. Kierując się tymi założeniami, przyjąć należy, że art. 14 ustawy o KRS określa inaczej niż k.c. skutki prawne braku wymaganego wpisu w rejestrze, którego przeciwieństwem jest - jak w stanie faktycznym tej sprawy - istnienie wpisu nieodpowiadającego już aktualnemu stanowi prawnemu. Skutki te polegają jednak na tym, że czynność prawna zdziałana w okolicznościach określonych w art. 14 ustawy o KRS jest dla powodowej spółki wiążąca w jej relacjach z osobą trzecią. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy oraz mając na uwadze przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wskazać należało, iż zawarta przez powoda w dniu 12 lutego 2013 roku umowa cesji wierzytelności, którego przy tej czynności prawnej reprezentował prokurent D. K. (1) jest ważna i skuteczna. W dniu zawarcia tej umowy D. K. (1) był wpisany w rejestrze przedsiębiorców KRS dotyczącym powoda jako prokurent. Przy czym istotnym jest, że w toku niniejszego procesu powód nie wykazał, aby R. K. (1), który co prawda był stroną tej umowy jako osoba fizyczna, ale pełnił w tym samym czasie funkcję członka zarządu pozwanej spółki, jak też czynnie interesował się działalnością powodowej spółki, z racji pełnionych funkcji i częstych kontaktów z P. S. (1), przed zawarciem umowy cesji posiadał wiedzę o odwołaniu D. K. (1) prokury, a w konsekwencji, iż zawierając tę umowę pozostawał w złej wierze. Wskazać należy, iż wystąpienie konsekwencji przewidzianych w art. 14 ustawy o KRS w odniesieniu do zachowania samego podmiotu wpisanego do rejestru ma charakter obiektywny w tym znaczeniu, że nie jest uzależnione od tego, czy niewpisanie danych do rejestru lub ich wykreślenie było wynikiem działania lub zaniechania tego podmiotu czy też rezultatem okoliczności całkowicie od tego podmiotu niezależnych. Bez względu na przyczyny braku ujawnienia w rejestrze tych danych podmiot ten nie będzie mógł powoływać się na nie wobec osób trzecich. Jeżeli natomiast chodzi o osoby trzecie, wystąpienie konsekwencji przewidzianych w art. 14 ustawy o KRS ma charakter subiektywny, a mianowicie zależy od istnienia dobrej wiary po stronie tych osób. Przepisy ustawy o KRS nie zawierają definicji pojęcia dobrej wiary. W tej kwestii należy się zatem odwołać do definicji wypracowanych przez doktrynę i orzecznictwo, które – najogólniej rzecz biorąc – za dobrą wiarę uznają usprawiedliwioną niewiedzę danego podmiotu o istnieniu określonych stanów prawnych, a w szczególności błędne przeświadczenie o przysługiwaniu określonego prawa lub istnieniu danego stosunku prawnego - jest to subiektywne ujęcie dobrej wiary (por. W. Bryl (w:) Kodeks cywilny. Komentarz, red. Z. Resich, t. 1, Warszawa 1972, s. 69). Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 10 października 2008 roku w sprawie sygn. akt II CSK 235/08, opublik. LEX nr 558581, pojęcie dobrej wiary, mimo że wiąże się zawsze ze sferą świadomości podmiotu powołującego się na dobrą wiarę, nie jest pojęciem jednorodnym, lecz jego treść zależy od konkretnej instytucji prawa materialnego, w której pojęcie to występuje. Z reguły o braku dobrej wiary w odniesieniu do nieznanomości pewnych okoliczności możemy mówić nie tylko wtedy, gdy określona osoba faktycznie wie o istnieniu tych okoliczności, lecz także wtedy, gdy o nich nie wie, jednak przy dołożeniu zwykłej staranności

mogła się o nich dowiedzieć. W sytuacji określonej w art. 14 ustawy o KRS z brakiem dobrej wiary będziemy mieć do czynienia w zasadzie jedynie wówczas, gdy osoba trzecia wie o istnieniu danych, które nie zostały wpisane do rejestru lub uległy wykreśleniu z rejestru. Trudno bowiem wymagać od osób trzecich dołożenia innej jeszcze staranności poza zapoznaniem się z treścią rejestru. Z uwagi na skutecznie zawartą przez powoda z R. K. (1) umowę przelewu wierzytelności i wynikające z niej konsekwencje, w ocenie Sądu Rejonowego pozwany dokonał skutecznego potrącenia swoich wierzytelności z wierzytelnościami, jakie przysługiwały powodowi względem pozwanego, a które szczegółowo określone zostały w kompensacie z dnia 12 lutego 2013 roku. Zgodnie z art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym (§ 1). Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2). Z kolei jak stanowi art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe. Prawna instytucja potrącenia, określana także jako kompensata albo kompensacja, należy do kategorii zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania. Polega ona na wzajemnym umorzeniu jednorodnych wierzytelności, jakie dwie osoby mają jednocześnie względem siebie. Wierzytelności będące przedmiotem potrącenia poddane zostają działaniu rachunkowemu, którego rezultatem jest wzajemne zniesienie tych wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 września 1983 roku w sprawie sygn. akt IV CR 260/83, opublik. OSNC 1984, nr 4, poz. 59). Jako takie, potrącenie wykonuje się poprzez złożenie oświadczenia drugiej stronie bez konieczności zachowania szczególnego trybu. Oświadczenie to, zgodnie z zasadami ogólnymi, odnosi skutek z chwilą, gdy doszło do drugiej strony w taki sposób, że mogła ona zapoznać się z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.). Do potrącenia długu z wierzytelnością nie dochodzi zatem automatycznie przez to, że istnieją dwie wzajemne wierzytelności nadające się do potrącenia, ale konieczne jest oświadczenie, iż korzysta się z prawa potrącenia (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 8 lutego 2000 roku w sprawie sygn. akt I CKN 398/98, opublik. LEX nr 50856). Jednocześnie – jak się podkreśla – oświadczenie jest jedynym elementem potrzebnym do skonstruowania czynności prawnej potrącenia (zob. M. Pyziak - Szafnicka (w:) System..., s. 1132), a oświadczenie o potrąceniu jest jego dokonaniem (L. S., Potrącenie..., s. 117). Potrącenie jest jednostronną czynnością prawną oświadczenia woli uprawnionego. Jest to oświadczenie woli w rozumieniu techniczno - prawnym, czyli przejaw woli zmierzający do wywołania skutków prawnych; skutki te powstaną ze względu na wolę podmiotu (zob. M. Pyziak - Szafnicka (w:) System..., s. 1132). Dla skuteczności potrącenia nie jest potrzebna zgoda drugiej strony, a potrącający może dokonać potrącenia nawet wbrew woli drugiej strony (por. np. H. Izdebski, M. Małek, Kodeks..., s. 603). Nadto strona, która otrzymała zawiadomienie o potrąceniu nie ma obowiązku zawiadamiać potrącającego, czy godzi się na potrącenie. Jednakże jeśli nie zgadza się z potrąceniem, może przed sądem ustalić zasadność potrącenia (por. W. Bryl (w:) Kodeks..., s. 1210). W przypadku skutecznie dokonanej czynności prawnej potrącenia dochodzi do umorzenia wierzytelności, a więc do utworzenia nowej treści stosunku prawnego między stronami (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 26 marca 2009 roku w sprawie sygn. akt VI ACa 1278/2008, niepubl.). Jak bezspornie wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego pismem z 12 lutego 2013 roku pozwany poinformował powoda, iż w związku z wystąpieniem wzajemnych należności i zobowiązań, stosownie do postanowień art. 498 k.c. i art. 499 k.c. w dniu 12 lutego 2013 roku została dokonana kompensata wzajemnych wierzytelności. W piśmie pozwany wskazał, iż dokonał kompensaty swoich wierzytelności, jakie przysługują mu od powoda, a wynikających z faktury VAT nr: KW(...) na kwotę 26.322,00zł, FV (...) na kwotę 214,02zł, (...) na kwotę 268,93zł, (...) na kwotę 138,46zł, (...) na kwotę 1.073,94zł, (...) na kwotę 3.045,12zł, (...) na kwotę 3.034,61zł, (...) na kwotę 268,93zł i (...) na kwotę 3.027,95zł, tj. na łączną kwotę 37.393,96zł z wierzytelnościami powoda w kwocie 48.160,76zł z następujących tytułów: ww. umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 lutego 2013 roku na kwotę 36.224,10zł (kwota ta stanowiła należność pozostałą po przelewie wierzytelności: 366.457,45zł – 330.233,35zł), faktury VAT nr (...) na kwotę 11.636,66zł oraz faktury VAT nr (...) na kwotę 300,00zł. W wyniku powyższej kompensaty do zapłaty na rzecz powoda pozostała kwota 10.766,80zł, która została wypłacona przez pozwanego w formie gotówkowej w dniu 8 kwietnia 2013 roku R. K. (1) jako prezesowi zarządu powodowej spółki. Dla skuteczności ww. potrącenia nie była potrzebna zgoda drugiej strony, tj. powoda, a oświadczenie o kompensacie zostało złożone osobie uprawnionej do reprezentacji powoda, tj. prokurentowi D. K. (1). W konsekwencji jako spóźnione, a tym samym bezskuteczne okazało się potrącenie wierzytelności dokonane przez powoda, obejmujące należności z faktur VAT wystawionych przez pozwanego nr: wierzytelności KW(...) na

kwotę 26.322,00zł, FV (...) na kwotę 214,02zł, (...) na kwotę 268,93zł, (...) na kwotę 138,46zł, (...) na kwotę 1.073,94zł, (...) na kwotę 3.045,12zł, (...) na kwotę 3.034,61zł, tj. w łącznej kwocie 34.097,08zł z wierzytelnościami powoda, tj. pozostałą należnością wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 1 września 2010 roku w wysokości 0,40zł, pozostałą należnością wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 29 czerwca 2012 roku w wysokości 159,90zł, należnością wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 14 czerwca 2012 roku w wysokości 16.958,16zł i częścią należności wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 9 lipca 2012 roku w wysokości 16.978,62zł, które to oświadczenie pozwany zawarł dopiero w pozwie, a które doręczone zostało pozwanemu w dniu 18 lipca 2013 roku (k. 57). W pozwie z 5 lipca 2013 roku powód wyjaśnił, iż na żadaną przez niego kwotę 74.886,09zł składają się następujące należności: kwota 42.799,38zł mającą stanowić pozostałą do zapłaty kwotę z faktury VAT nr (...) z dnia 9 lipca 2012 roku, kwota 47,91zł stanowiąca pozostałą do zapłaty należność z faktury VAT nr (...) z dnia 10 lipca 2012 roku, kwota 27.545,33zł stanowiąca pozostałą do zapłaty należność z faktury korygującej nr (...) z dnia 22 października 2012 roku, kwota 2.331,22zł (mającą stanowić prawdopodobnie kwotę z faktury VAT nr (...) z dnia 11 września 2012 roku, bowiem powód w pozwie nie sprecyzował z jakiego tytułu wynika ta należność, zaś odpowiada ona kwocie uwidocznionej na ww. fakturze), kwota 2.162,25zł stanowiąca pozostałą do zapłaty należność z faktury VAT nr (...) z dnia 31 października 2012 roku.

Z kolei pozwem z 12 lipca 2013 roku powód żądał zasądzenia kwoty 60.388,02zł, na którą składały się: kwota 5.043,00zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 5 grudnia 2012 roku, kwota 8.856,00zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 5 grudnia 2012 roku, kwota 436,14zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 11 grudnia 2012 roku, kwota 27.280,69zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 11 grudnia 2012 roku, kwota 300,03zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 18 grudnia 2012 roku, kwota 11.636,66zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 31 grudnia 2012 roku, kwota 6.835,49zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 21 stycznia 2013 roku.

Żadna z wyżej wymienionych kwot nie mogła zostać zasądzona na rzecz powoda, gdyż należności wynikające z faktur stanowiących podstawę żądania powoda były przedmiotem albo umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 lutego 2013 roku lub kompensaty z dnia 12 lutego 2013 roku, poza fakturą VAT nr (...) z dnia 5 grudnia 2012 roku, która dotyczyła należności za wynajem rzutnika oraz kwotą 2.331,22zł, co do której powód nie przytoczył w pozwie żadnych okoliczności faktycznych (art. 187 § 1 k.p.c.). Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało natomiast, iż ww. czynności prawne były ważne i odniosły skutek prawny w łączących strony relacjach gospodarczych. Zdaniem sądu I instancji bez znaczenia dla ważności i skuteczności umowy przelewu wierzytelności pozostawał podnoszony przez powoda fakt uiszczenia na rzecz R. K. (1) kwoty 70.725zł, która m.in. była przedmiotem tej umowy. Zapłata kwoty 70.725zł nastąpiła w dniu 13 lutego 2013 roku, a więc w dniu następnym po zawarciu przez R. K. (1) umowy przelewu wierzytelności. Powód natomiast kwestionował zarówno ważność umowy, jak i fakt zatrzymania przez R. K. (1) kwoty 70.725zł. Skoro w ocenie powoda umowa przelewu wierzytelności była nieważna, a faktura VAT nr (...) na kwotę 70.725zł została przez R. K. (1) wystawiona zasadnie, powód był zobowiązany do jej uregulowania. Jeśli natomiast w ocenie powoda R. K. (1) bezpodstawnie wzbogacił się zatrzymując ww. kwotę, wątpliwości budzi podnoszony zarzut nieważności umowy. Podobnie rzecz ma się z kwestionowaną przez powoda okolicznością uregulowania przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.766,80zł jako pozostałej do zapłaty po dokonaniu kompensaty z dnia 12 lutego 2013 roku. Jak wynika ze zgromadzonych w sprawie dokumentów, a w szczególności odpisów z rejestru przedsiębiorców KRS dotyczących powoda na dzień 8 kwietnia 2013 roku, a więc uiszczenia przez pozwanego kwoty 10.766,80zł, R. K. (1) figurował w rejestrze jako prezes zarządu powodowej spółki, a więc był osobą uprawnioną do jej reprezentowania i składania w jej imieniu oświadczeń woli. Jeśli natomiast w ocenie powoda działania R. K. (1) naraziły powodową spółkę na straty w czasie kiedy pełnił funkcję prezesa zarządu tej spółki winien wystąpić przeciwko niemu ze stosownym roszczeniem odszkodowawczym w odrębnym procesie. Tym samym uznając roszczenie powoda za niezasadne Sąd Rejonowy w pkt 1 wyroku na podstawie art. 496 k.p.c. w zakresie powództwa o sygnaturze V GC 383/13/2 uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10 lipca 2013 roku wydany w sprawie sygn. akt V GNc 1066/13/1 i powództwo oddalił, a w pkt 3 wyroku oddalił powództwo w zakresie powództwa o sygnaturze V GC 438/13/2. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w punkcie 2 i 4 wyroku obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą proces. W zakresie powództwa o sygnaturze V GC 383/13/2 na koszty te składały się: opłata od pozwu w wysokości 937zł, opłata od zarzutów pozwanego od nakazu zapłaty w wysokości 2.809zł, opłata od wniosku pozwanego o

ograniczenie zabezpieczenia w wysokości 100zł, koszty przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka K. M. w kwocie 1.612zł oraz koszty zastępstwa procesowego stron w wysokości 3.600zł. W zakresie powództwa o sygnaturze V GC 438/13/2 na koszty te składały się: opłata od pozwu w wysokości 3.020zł, koszty przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka J. T. w wysokości 193zł oraz koszty zastępstwa procesowego stron w wysokości 3.600zł. Wysokość opłaty od pozwu w sprawie o sygnaturze akt V GC 383/13/2 została ustalona na podstawie art. 19 ust. 2 pkt 1, a w sprawie o sygnaturze akt V GC 438/13/2 na podstawie art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014r. poz. 1025). Również ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych była podstawą ustalenia wysokości opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty (art. 19 ust. 4), wysokości opłaty od wniosku o ograniczenie zabezpieczenia (art. 69 pkt 2) oraz wysokości kosztów związanych z przeprowadzeniem dowodu z zeznań świadków. Z kolei podstawą ustalenia wysokości kosztów zastępstwa procesowego były przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 461). W myśl § 6 pkt 6 ww. rozporządzeń stawki minimalne w sprawach cywilnych wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50.000,00zł do 200.000,00zł – 3.600,00zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że D. K. (1) pełnił funkcję prokurenta w powodowej spółce do dnia 26 lutego 2013 r., podczas gdy został odwołany z tej funkcji na mocy uchwały zarządu powódki z dnia 16 maja 2012 r., doręczonej na jego służbowe konto mailowe d.kania@tecsystem.pl. za pośrednictwem e-maila wysłanego w dniu 17 maja 2012 r. przez prezesa zarządu powodowej spółki - (...)

2) błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że R. K. (1) w okresie od 4 kwietnia 2013r., do 7 czerwca 2013r., pozostawał jedynym wspólnikiem powódki oraz prezesem jej zarządu.

3) obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233§1 kpc, polegającą na przekroczeniu przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów poprzez ustalenie, że D. K. (1) w czasie swojego zatrudnienia w spółce (...), tj. w okresie od lutego 2012 r. do lutego 2013r. nie otrzymał żadnego maila od J. P., które to ustalenie sąd poczynił wyłącznie na podstawie zeznań D. K. (1), prywatnej analizy informatycznej z dnia 27 listopada 2013 r. oraz zeznań autorów tejże analizy bez skonfrontowania tego ustalenia z zaliczoną w poczet materiału dowodowego korespondencją mailową złożoną przez powoda, w tym treścią e-maila wysłanego przez J. P. w dniu 17.05.2012r., do D. K. (1) na jego służbowe konto mailowe d.kaniatStecsystem.pl. , która w razie uwzględnienia prowadziłaby do odmiennych wniosków,

4/ obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. polegającą na naruszeniu swobodnej oceny dowodów poprzez bezzasadne pominięcie przez Sąd Rejonowy korespondencji mailowej złożonej przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 10 marca 2014 r. (k. 363-382), korespondencji mailowej złożonej przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 12 maja 2014 r. (k. 592 - 601), zeznań D. K. (1), zeznań S. C. oraz części zeznań K. D. znajdujących potwierdzenie w zeznaniach K. M. - których wszechstronna analiza przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego - winna była prowadzić do wniosku, iż do zawarcia kwestionowanej przez powódkę umowy cesji wierzytelności i kompensaty nie doszło w dniu 12 lutego 2013 r.,

5/ obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie przepisów zawartych w art. 207 § 6 k.p.c., art. 217 § 2 k.p.c., art 227 k.p.c. oraz art. 278 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie wniosków dowodowych z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy na k. 363-382 (korespondencja mailową dotycząca zamawiania przez A. S.-K. pieczętek powódki), k. 592-601 (potwierdzenia rezerwacji oraz uiszczenia opłat związanych z pobytem P. S. oraz R. K. na spotkaniu biznesowym w Szwecji w dniach od 11.02.2013 r.

do 12.02.2013 r.), a nadto bezzasadne pominięcie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny informatyki na okoliczność ustalenia daty sporządzenia umowy cesji oraz kompensaty wierzytelności.

6/ obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie przepisów zawartych w art. 498 k.c. oraz w art. 509 k.c. w zw. z art 6 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, że pozwana wykazała, aby powódka dokonała w dniu 12 lutego 2013 r., cesji wierzytelności objętej niniejszym postępowaniem na rzecz R. K. (1), a w konsekwencji, aby roszczenia powódki wygasły, jak również na błędnym przyjęciu, że pozwana dokonała w dniu 12 lutego 2013r., skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności stron, a w konsekwencji, aby wierzytelności powódki uległy umorzeniu.

Zarzucając powyższe wniosł o zmianę wyroku w zakresie punktów od 1 do 4 poprzez:

- w zakresie powództwa o sygnaturze V GC 383/13/2 utrzymanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10 lipca 2013 roku w sprawie o sygn. akt V GNc 1066/13/1 w mocy w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

- w zakresie powództwa o sygnaturze V GC 438/13/2 zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 60.388,02 zł z ustawowymi odsetkami od kwot jednostkowych szczegółowo w apelacji określonych do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Nadto wniosł o rozpoznanie w trybie art. 380 kp.c. postanowienia Sądu Rejonowego wydanego na rozprawie w dniu 29 września 2014 r. w przedmiocie pominięcia wniosków dowodowych z dokumentów znajdujących się na kartach od 363 do 382 oraz na kartach od 592 do 601, a także w przedmiocie oddalenia wniosku powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w dziedzinie informatyki na okoliczność ustalenia daty sporządzenia umowy cesji wierzytelności oraz kompensaty dołączonych do zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym oraz sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym oraz uchylenie kwestionowanego postanowienia w zaskarżonej części oraz o przeprowadzenie pominiętych i oddalonych wniosków dowodowych powódki.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze według norm przepisanych. W uzasadnieniu powyższego pisma procesowego podtrzymała dotąd prezentowane przed Sądem Rejonowym stanowisko. Nadto wniosła o przeprowadzenie przez Sąd Okręgowy dowodów z szeregu dokumentów szczegółowo wymienionych w odpowiedzi na apelację na okoliczność wzajemnej współpracy stron, sposobu fakturowania, a nadto uzupełniającego przesłuchania świadka A. K. na okoliczność sytuacji związanej z zamawianiem pieczętek i wielokrotnej współpracy między stronami, co między innymi obejmowało zamawianie i płacenie za usługi na rzecz jednej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

W istocie wywody zawarte w części motywacyjnej środka zaskarżenia sprowadzają się do prezentowania przez powoda własnej, korzystnej dla niego, a konkurencyjnej wobec sądu wersji stanu faktycznego. Tego rodzaju polemika nosi cechy dowolności i nie może wywoływać oczekiwanych przez skarżącego rezultatów. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i staranny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności przeprowadzone w toku rozprawy. Ocena materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem reguł rządzących postępowaniem cywilnym, jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Ponadto uzasadnienie wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 kpc, jest prawidłowe i wyczerpujące.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy z poczynionych ustaleń wyciągnął właściwe wnioski prawne, stąd ustalenia te jak i wnioski prawne Sąd Okręgowy uznaje za własne.

Zarzuty apelacji w istocie sprowadzają się do dwóch kwestii: okresu czasu pełnienia przez D. K. (1) funkcji prokurenta samoistnego w powodowej spółce oraz niemożności zawarcia w dniu 12 lutego 2013r., umowy cesji wierzytelności przez D. K. (1) w imieniu powódki na rzecz R. K. (1).

W takim też zakresie Sąd Okręgowy ocenił zasadność zarzutów apelacji.

Odnosnie pełnienia przez D. K. (1) funkcji prokurenta samoistnego w powodowej spółce.

Pomiędzy stronami nie ma sporu co do udzielenia D. K. (1) przez powodową spółkę prokury samoistnej i pełnienia przez niego tej funkcji od 17 maja 2012r.,- data wpisu do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Przy czym faktycznie prokury udzielono mu w dniu 1 lutego 2012r.

Spór natomiast sprowadza się do ustalenia daty odwołania D. K. (1) z tej funkcji. W świetle szczegółowo ustalonego stanu faktycznego sprawy Sąd Rejonowy trafnie przyjął, iż D. K. (1) pełnił funkcję prokurenta w powodowej spółce do 26 lutego 2013r. Natomiast twierdzenia powoda i dowody przez niego przedstawione nie pozwalają na przyjęcie jak twierdzi ten ostatni, że skuteczne odwołanie prokury nastąpiło emailem wysłanym przez prezesa zarządu powoda J. P. na służbowe konto mailowe d.kaniatStecsystem.pl, D. K. (1) w dniu 17 maja 2012r. Nie budzi wątpliwości, że zgodnie z art. 109⁷ §1 kc prokura może być w każdym czasie odwołana, przy czym forma odwołania prokury nie jest zastrzeżona.

W niniejszej sprawie wskazać należy na niekonsekwentną postawę powódki co do daty odwołania D. K. (1) z funkcji prokurenta samoistnego. W emailu z 26 lutego 2013r., P. S. (1) informuje D. K. (1), że został odwołany z funkcji prokurenta spółki (...) z dniem 19.02.2013r. Na karcie 111 akt VGC 383/13/2 znajduje się protokół zgromadzenia wspólników (...) spółki z o.o z 19 lutego 2013r., z którego wynika, że J. P. jedyny wspólnik posiadający 100% kapitału zakładowego podejmuje uchwałę o odwołaniu D. K. (1) z funkcji prokurenta. Następnie strona powodowa twierdzi, że odwołanie prokury nastąpiło uchwałą [k-116 w/w akt] w dniu 16 maja 2012r., przekazaną przez J. P. na konto służbowe D. K. (1) w dniu 17 maja 2012r. Wniosek o wykreślenie D. K. (1) złożono w Sądzie rejestrowym w kwietniu 2013r., a faktyczne wykreślenie prokurenta nastąpiło postanowieniem Sądu rejestrowego w dniu 25 września 2013r. Należy ponownie podkreślić, że zgodnie z art. 109⁷ §1 kc prokura może być w każdym czasie odwołana. D. K. (1) zaprzeczył aby otrzymał na swoje służbowe konto emaila od J. P. w dniu 17 maja 2012r., i tym samym aby zapoznał się z jego treścią. Tym samym ciężar dowodu wykazania, że oświadczenie o odwołaniu prokury tymże emailem z 17 maja 2012r., nie tylko dotarło do D. K. (1) ale, że D. K. (1) zapoznał się z jego treścią spoczywało na powodzie. Powód tego nie wykazał. W kontekście powyższego bezzasadne są zarzuty apelacji opisane w jej punktach 1 i 3. Powód konsekwentnie podnosił, że email w dniu 17 maja 2012r., wysłany został D. K. (1). W ocenie Sądu Okręgowego istotnym jest, co przedstawiono wyżej nie to czy w dniu 17 maja 2012r., takowego emaila na konto służbowe D. K. (1) wysłano lecz to czy ten z oświadczeniem tym zapoznał się i je przyjął. Odwołanie z funkcji prokury jak trafnie przyjął sąd pierwszej instancji następuje z chwilą dojścia oświadczenia o odwołaniu do prokurenta i zapoznaniu się przez niego z jego treścią. Powód nie wykazał, nawet przy hipotetycznym założeniu, że emaila w wysłano, iż D. K. (1) zapoznał się z treścią emaila z 17 maja 2012r.

Odnosnie drugiej grupy zarzutów apelacji, dotyczących niemożności zawarcia przez D. K. (1) umowy cesji wierzytelności w dniu 12 lutego 2013r., z R. K. (1) oraz kompensaty wierzytelności przez zarząd pozwanej w osobie S. J. z D. K. (1) – prokurentem powodowej spółki.

Powód tak w odpowiedzi na zarzuty od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym[sprawa VGC 383/13/2] jak i w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym[akta sprawy VG 438/13/2] twierdził w pierwszej kolejności, że D. K. (1) nie mógł w imieniu powodowej spółki skutecznie zawrzeć umowy cesji wierzytelności z R. K. (3) albowiem w następstwie odwołania go z funkcji prokurenta w dniu 17 maja 2012r., nie był umocowany do reprezentowania powódki jako prokurent samoistny. Dalej podnosił, że przedmiotowa

umowa cesji wierzytelności z 12 lutego 2013r., jak i dokument kompensaty wierzytelności z tej samej daty nie znajdują się w posiadaniu powódki i tym samym dokumenty te spreparowane zostały przez D. K. (1) i R. K. (1) w celu wrogim powódce i wyłącznie dla jej pokrzywdzenia. Na potwierdzenie powyższego wnosił o przeprowadzenie między innymi dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny informatyki na okoliczność ustalenia daty sporządzenia umowy cesji wierzytelności oraz kompensaty przy czym biegły powinien dokonać badania komputera pozwanej wykorzystywanego przez K. M., zabezpieczonego przez Prokuraturę Rejonową we Wrześni w ramach postępowania przygotowawczego o sygnaturze akt Ds.363/13. W toku dalszego postępowania, podobnie jak w apelacji powódka podnosiła i twierdziła, że jeżeli nawet dokumenty te sporządzono to dopiero w marcu 2013r., czyli po złożeniu przez D. K. (1) rezygnacji z pełnienia funkcji prokurenta. Co przy tym istotne ani w pozwach ani też w odpowiedzi na zarzuty i sprzeciw, powódka nie twierdziła, że umowa cesji i kompensaty nie mogła być sporządzona 12 lutego 2013r., i podpisana przez R. K. (1) i D. K. (1) albowiem ten pierwszy wraz z P. S. (1) przebywali na spotkaniu biznesowym w Szwecji w dniach 11/12 lutego 2013r., a do P. wrócili pół godziny po północy 13 lutego 2013r. Powyższe twierdzenia powódka przedstawiła pierwszy raz dopiero po złożeniu zeznań przez prezesa zarządu pozwanej S. J. na rozprawie w dniu 11 marca 2014r. [k-400 akt]. Również P. S. (1) składając zeznania w charakterze strony, takich twierdzeń nie podnosił. Tymczasem już w zarządzeniu z 23 września 2013r., [akta VGC 383/13/1] oraz w zarządzeniach z 7 listopada 2013r. [akta VGC 438/13/2] doręczonych pełnomocnikowi powoda, zobowiązano go między innymi do ustosunkowania się do twierdzeń pozwanej podniesionych w zarzutach i sprzeciwie i do przedstawienia wszystkich twierdzeń zarzutów i dowodów na poparcie swoich twierdzeń pod rygorem pominięcia twierdzeń i dowodów później złożonych. Cóż zatem stało na przeszkodzie aby tak ważkich twierdzeń i dowodów powodowa spółka nie złożyła w odpowiedzi na zarzuty i sprzeciw. Stąd w ocenie Sądu Okręgowego ze wszech miar słusznie sąd pierwszej instancji na podstawie art. 207§6 kpc, art. 217§2 kpc i art. 227 kpc pominął wnioski dowodowe powódki z dokumentów nie złożonych w odpowiedzi na zarzuty i w odpowiedzi na sprzeciw, obszernie w uzasadnieniu motywując taką decyzję procesową, którą Sąd Okręgowy w pełni aprobuje. Słusznie też sąd I instancji pominął wniosek dowodowy powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny informatyki na okoliczność ustalenia daty sporządzenia umowy cesji i kompensaty. Dokumenty te opatrzone są datą 12 luty 2013r. W świetle poczynionych wyżej ustaleń pozostaje niewątpliwym, że w tym dniu D. K. (1) był prokurentem samoistnym w powodowej spółce, a zatem uprawnionym do jej samodzielnego reprezentowania w tym do zawierania w jej imieniu cesji wierzytelności. D. K. (1) przyznał, że dokumenty te podpisał. A skoro tak to ponosił osobistą odpowiedzialność za działania w imieniu spółki, którą reprezentował. W świetle powyższego nietrafnymi okazały się zarzuty apelacji opisane w jej punktach 4, 5 i 6. Odnosząc się do zarzutów dotyczących błędnej oceny dowodów wskazać należy, że nietrafne okazały się zarzuty naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 233 § 1 kpc we wskazanym w apelacji zakresie. Przypomnienia wymaga, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, tj. rozstrzygnięcia spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w omawianym przepisie, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko zatem w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebranych materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd; nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wykazanie, czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273). W razie postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc jego wykazanie nie może być ograniczone do odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, przy jednoczesnym zaniechaniu wykazania, iż ocena przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499). Apelacja wniesiona przez pozwanego nie czyni zadość tym wyżej wymienionym

wymaganiom, a zatem zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc jest nieusprawiedliwiony. Co do sporządzenia umowy cesji wierzytelności świadek K. M. zeznała jednoznacznie, że nie była obecna przy jej tworzeniu. Odnośnie zaś kompensaty zeznała, iż w pozwanej spółce przygotowywała projekty kompensat oraz opisała sposób ich akceptacji we wzajemnych stosunkach gospodarczych pomiędzy stronami. Co do spornej kompensaty z daty 12 luty 2013r., przyznała, że jej projekt przygotowała, dodając, że robiła to pod koniec lutego 2013r., albo na początku marca 2013r. Dalej zeznała, „że dokładnie jaka była data na tej kompensacie nie pamięta, bo ją przygotowywała bodajże na pliku ze stycznia”. Taka niekonsekwencja w zeznaniach świadka nie może, jak chce tego skarżący być dowodem przesądzającym o niemożliwości zawarcia kompensaty w dniu 12 lutego 2013r. Należy jeszcze raz podkreślić, że przedmiotową kompensatę w imieniu pozwanej podpisał prezes jej zarządu S. J., a w imieniu powódki prokurent D. K. (1). Sąd Rejonowy uznając skuteczność powyższej kompensaty w obszernym uzasadnieniu wskazał na zasady wcześniejszych kompensat pomiędzy stronami w tym podpisywanie ich w innej dacie niż figurowała na dokumencie kompensaty. W kontekście szczegółowo przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powiązań rodzinnych pomiędzy członkami zarządu obydwu spółek i wspólników, zasad obiegu dokumentów pomiędzy spółkami, a zwłaszcza roli P. S. (1) w obydwu spółkach powyższe ustalenia sądu pierwszej instancji są trafne.

Co do zarzutu opisanego w punkcie 2 apelacji.

Pozostaje poza sporem, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy przyjął, iż R. K. (1) był jedynym wspólnikiem powodowej spółki w okresie od 4 kwietnia 2013r., do 7 czerwca 2013r. Powyższych ustaleń dokonał na podstawie odpisu pełnego rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego według stanu na 1.07.2013r., [k-14 akt]. Wynika z niego, że 4 kwietnia 2013r., wpisano R. K. (1) jako wspólnika powodowej spółki, posiadającego 2.000 udziałów o łącznej wartości 100.000zł oraz że wykreślono go jako wspólnika i prezesa zarządu w dniu 7 czerwca 2013r. Jeżeli nawet Sąd rejestrowy powyższe wpisy uchylił, to domniemanie wynikające z cytowanego wyżej dokumentu było trafne.

Reasumując, apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc oddalono, o kosztach zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze orzekając na podstawie art. 98 §1 i §3 kpc w zw. z §2.1, §6 pkt 6 i §13 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r., „w sprawie opłat za czynności adwokackie...” [Dz.U. nr 163 poz. 1348 z póź. zm.].

R. T. T. C. A. S.